

Hlasatel byl založen
1. května 1891

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

1891 - 1994

103

YEARS OF
PUBLISHING

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 18. KVĚTNA 1994 - ČÍSLO 3 - WEDNESDAY MAY 18, 1994

Dnešní cena \$1.00

Voják, postavený na stráž rebely, hlídá dům, obrácený v zatímní vězení asi 20 mil od hlavního města Rwandy.

Srbové jsou krutí a nelidští Slované

Jan Jůn - RFE

Oficiální ruský postoj vůči užití vojenské síly proti Srbům se začíná měnit už od té doby, kdy v minulých týdnech Srbové zklamali ruské vyjednavče svou neústupností a věrolomností při útoku na Goražde. V samotném Rusku se rozpoutala debata, zda podpora dosud spřátelených Srbů není chybná a ruští představitelé nejsou v této otázce zdaleka zajedno.

Dálnopisy západních tiskových agentur sotva přestaly vytřukávat zprávy o posunu v oficiálním ruském stanovisku vůči Srbům, když se z Moskvy znovu ozval téměř ve starém duchu ministr Gračov. Ve starém duchu, pokud by pozorovatelé porovnávali jeho výroky na tiskové konferenci s výroky ruského ministra zahraničí Kozyreva a ruského velvyslance u Spojených národů Voroncova, nebo s předchozími

Pokračování na str. 4

Jak cestují ministři

František Růžička

Mnohokrát jsem byl na řadě veřejných shromáždění svědkem toho, jak naši páni ministři a páni politici reagují na dotěrné dotazy občanů, které jim viditelně nejsou právě po chuti. Jedním z hlavních argumentů o výdobytku polistopadové doby je tvrzení, že jsou otevřené hranice a můžeme volně cestovat, což za komunistů nebylo možné. Zdržím se poznámky, že to platilo jen pro "většinu" národa, neboť "ti někteří" jezdili již tenkrát a dokonce v zahraničí i studovali.

Jezdí chudý lid (se štanglí salámu a skývou chleba), jezdí i podnikatelé (s milenkou a lahvičkou šampaňského), proč by tedy nejezdili i ministři a páni politici (se slávou a na státní útraty). Ostatně, vždyť to patří do popisu jejich práce a jsou za to placeni (v porovnání s veksláky a prostitutkami velmi špatně).

Z oznámení ČTK jsem vyčetl, že na dvanáctidenní cestu do Sýrie,

pokračování na str. 5

Hospodářské problémy Ruska

Jan Čulík - RFE

Diplomaté v ústředí Severoatlantického společenství v Bruselu jsou poněkud zmateni neustálými změnami v postojích Ruska vůči programu Partnerství pro mír, který nabízí zájemcům vojenskou spolupráci s organizací NATO, nikoliv však členství. Čtrnáct postkomunistických zemí bývalé střední a východní Evropy se už k programu Partnerství pro mír připojilo, a zástupce ruského ministra zahraničních věcí Vitalij Čurkin konstatoval, že Moskva partnerství podepíše 21. dubna.

Jenže jiní čelní představitelé moskevské vlády se na celou záležitost zřejmě dívají skeptičtěji. Prezident Boris Jelcin uvedl v minulých týdnech, že Rusko s připojením k partnerství pro mír 'nijak nespěchá'.

A hned nato ruského prezidenta silně rozhněvala skutečnost, že Západ ruskou vládu předem neinformoval o leteckých útocích proti Srbům na Goražde. Západní diplomaté ovšem připomínají, že bylo předem

Pokrač. na str. 4

Sametový sovětismus

Jaromír Thuma, Praha

V minulosti hlásali sovětští komunisté jednotu východoevropského socialistického bloku, jako záštitu dělnické třídy celého světa v boji s mezinárodním imperialismem Západu. Pod hesly ochrany práv proletariátu byl vytvořen dokonale totalitární systém, ve kterém porušování lidský práva a svoboda bylo běžnou záležitostí. Ani o rozpínavosti tohoto systému není pochyb. Systém utajeně, a někdy také zcela veřejně, podporoval kdejaké podvratné hnutí ve světě a v řadě případů jeho jednotky zasahovaly vojensky i mimo území vlastního SSSR. Prostředky k tomu všemu čerpali Sověti nejenom z vlastních zdrojů SSSR, ale také systematicky vyúsavali satelitní země, k nimž patřilo i jimi okupované Československo. Ozbrojovací maratón byl, vedle ekonomicky-organizační neschopnosti a zejména izolace systému vůči ostatnímu světu, jednou z příčin postupného úpadku všech zemí "socialistického bloku míru",

Pokračování na str. 5

■ ASWAN, Egypt

Aswan je město pro turisty. Má mírné zimní počasí, a po víc než století, tento ospalý přístav na řece Nil žil ze zvědavosti cizinců, kteří tudy projížděli.

Každoroční příliv turistů přinášel živobytí obyvatelům Aswanu ve formě dolarů a německých marek. Avšak během posledních dvou let turisté skoro vymizeli následkem nápadně úspěšné kampaně islámských bojovných extrémistů, jejichž terčem je egyptská vláda, která závisí na turistech jako zdroji tvrdé měny.

Islámští bojovníci střílejí do parníků pro turisty na Nilu a kladou bomby do míst, kam přichází mnoho turistů, jako pyramidy a Egyptské muzeum v Káhiře. To se ihned objeví v novinách na předním místě, a odstrašuje to cizí návštěvníky. Ve dvou letech byli zabiti pouze čtyři cizinci, ale egyptská vláda ztratila nejméně \$1 bilion důchodu, což se ukázalo ve váznoucím hospodářství země. Obchodníci sedí zasmušilí a mrzutí před svými krámy, barkář, který vozí turisty po Nilu, již celý měsíc nemá zákazníky, a v restauraci Monalisa jsou stoly prázdné. Právě tak trpí hotely. Lidé si stěžují, že vláda posílá do Aswanu policii, ale ta jen působí nesnáze pro prosté lidi a nechytá ty, kteří katastrofu zavinili.

Egyptská vláda pozatýkala již tisíce bojovných extrémistů a odsoudila jejich vůdce. Také začala kampaň na televizi, aby přilákala turisty.

■ SEATTLE, Washington

Vězeň, odsouzený k smrti oběšením je prý příliš těžký. Todd Maybrow řekl, že Mitchell Rupe, který má zemřít za zavraždění dvou pokladních při krádeži v r. 1981, váží 400 liber, a oběšením by mu tato váha utrhla hlavu. Rupe by mohl volit smrtelnou injekci, ale řekl vloni v prosinci, že to považuje za "morálně odporné". Podle státního práva ten, kdo odmítne injekci, je oběšen. Ohledně toho bude výslech 11. července.

■ MUSHA, Rwanda

Minulý týden Juliana Mukankwaya a jiné ženy přivedly děti venkovanů ve své obci, které považovaly za nepřátele, a ubily je k smrti velkými klacky. Pak o tom

Palestinský policejní důstojník řídil v neděli provoz v Jerichu. Nastala zácpa, když Palestinci z jiných míst přijížděli do města v druhý den samosprávy.

ZPRÁVY

■ NEW YORK

Zpráva v nedělním Atlantic Monthly řekla, že organizovaná zločinnost v Rusku systematicky hledí získat kontrolu nad 15,000 taktickými nukleárními hlavicemi jako způsob "to hijack the state".

Zpráva sdělila, že tyto informace, které se objeví v červnovém čísle měsíčníku, budou uveřejněny přes žádost Clintonovy administrace, aby nebyly uveřejňovány informace o spojení mezi organizovaným zločinem a bezpečností nukleárních zbraní.

Podle zprávy s titulkem "The Wild East" (Divoký východ) je organizovaná zločinnost v Rusku zdrojem stále se zvětšujících obav o národní a mezinárodní bezpečnost. Zpráva hlásí, že 132 liber vysoce obohaceného urania, "dostatečných k výrobě tří nukleárních bomb velikosti Hirošimy," bylo v dubnu zabaveno ruským ministerstvem bezpečnosti v Izhevsku, 600 mil na východ od Moskvy. Také vzbuzují silné obavy zprávy, dosud nepotvrzené, že plutonium jakosti k výrobě zbraní bylo propašováno ze skladiště v Rusku do Severní Koreje.

V závěru zpráva říká, že "kriminální element v Rusku je v procesu převzetí státu, a hrozí podkopat vládní kontrolu nad zásobou 15,000 taktických jaderných hlavic."

Také říká, že ruská vláda není schopna vydat počet všech svých bomb a všeho urania a plutonia, a cituje důkazy, že organizovaný zločin v bývalém Sovětském svazu se snaží dostat přístup k nukleárním zásobám s jejich potencionálem pro obrovský zisk.

■ WASHINGTON

Department spravedlnosti vydal v neděli zprávu, že zločiny za použití revolveru dosáhly rekordního počtu. Počet se blížil jednomu milionu v r. 1992. Vloni v listopadu schválil Kongres v odezvu na zprávu Brady Bill, vyžadující čekací dobu pěti dnů před dokončením prodeje zbraně, aby místní policie

mohla prozkoumat pozadí kupujícího.

V r. 1992 bylo spácháno 917,500 neosudných zločinů s použitím revolveru, což bylo o 50% nad průměrem v předešlých pěti letech. Kromě toho bylo zabito 13,200 osob v tomtéž roce, o 21% víc než pětiletý průměr. Statistika je otřesná. V roce 1923 připadlo 35 zločinů všech typů na každých 1,000 lidí.

■ USA

V pondělním vydání American Journal of Public Health se objevila poplašná zpráva v úvodníku, kterou napsali Dr. Walter C. Willett, profesor výživy a epidemiologie, a profesor v lékařské škole Dr. Alberta Ascherio. Napsali, že "trans fatty acids," které nahradily cholesterol zvyšující "saturated fats" (nasycené tuky) v margarinech a různých t.zv. "fast foods", jsou právě tak nebo i víc riskantní než těžké přírodní tuky v másle, hovězím loji, sádle nebo tropických olejích a mohly by způsobit smrt až 30,000 lidí ročně na srdeční nemoci.

Učenci zakládají své údaje na analýze studií, které provedli na 90,000 ošetřovatelek a na výsledcích výzkumu z jiných zdrojů. Napsali, že potraviny a jídla, připravená s "částečně hydrogenizovanými tuky" by měla mít varující nálepky, jako cigarety a alkoholické nápoje.

Lékaři se přidali k rostoucímu hnutí proti "trans fatty" kyselinám, které vede Center for Science in the Public Interest, washingtonská skupina spotřebitelů.

Někteří výzkumníci v zdravotnictví a srdečních nemocech mají menší starosti než Dr. Willett a Dr. Ascherio. Ačkoliv jsou důkazy, že TFAs zvyšují úroveň cholesterolu, není známo, jsou-li takovým rizikem jako saturované tuky.

Dr. Willett říká, že je pro postupné vylučování částečně hydrogenizovaných olejů, "ale teď" právě američtí výrobci se brání i přiznání, že jejich produkty mají nepříznivé účinky."

Czechoslovak Daily Herald
DENNÍ HLASATEL
Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):			
UNITED STATES		CANADA (In US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$ 30.00	\$20.00	3 months \$ 35.00	\$25.00
6 months \$ 55.00	\$33.00	6 months \$ 60.00	\$38.00
12 months \$100.00	\$60.00	12 months \$120.00	\$75.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vřadycky s uveřejněnými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zaslané články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS in US Dollars	
3 months \$ 50.00	\$30.00
6 months \$ 90.00	\$50.00
12 months \$170.00	\$85.00

Dr. Ladislav Andrej

Když jsem vloni 14. května publikoval článek "Tušení souvislostí", netušil jsem, jakou vzbudí pozornost. V článku byl nastíněn zrod tzv. bolševické pravice, hovořilo se o tajné alianci ODS-KAN a o možné úloze V. Klause, resp. ODS. Dnes o této tzv. pravici víme víc.

Leadr ODS - exsoudruh V. Dlouhý, předseda ODS - nomenklaturní kádr MěV KSČ v Praze a čestný člen KAN V. Klaus, předseda KAN - za totality dobře placený odborářský funkcionář a zkrachovaný student B. Dvořák, předseda KDS - téměř marxistický filosof V. Benda, nová předsedkyně LDS - obdivovatelka velikánů stalinistické kultury Z. Nejedlého a L. Štolla, pracovnice Ústavu filosofie a sociologie ČSAV V. Hradská a abychom nezapomněli jedinou "pravcovou" stranu na Slovensku, tzv. ODU-VPN, v čele které stojí tak významní pravcoví politici a exsoudruzi jako M. Čalfa a J. Kučerák, známý z aféry Tatragate.

Je docela zajímavé, že za krátkou dobu po zveřejnění byla obměněna redakce deníku (který první článek otiskl) a já byl za svůj názor, proti Stanovám KAN a dle informací z dobře informovaných zdrojů na popud velkého vůdce V. Klause z KAN vyloučen! Měl jsem se tehdy údajně dopustit dvou základních omylů: poodhalil jsem závěs tzv. ekonomické reformy a nastínil politické i osobní záměry realizátorů reformy.

Dojemně podobné výpovědi

Když jsem se zúčastnil v Berlíně mezinárodní ekonomické konference "Produktivní trojúhelník", konané pod patronací Schillerova institutu, netušil jsem, jak mé "tušení souvislostí" bude potvrzeno v daleko globálnějším měřítku. Velká pozornost zde byla totiž věnována tzv. postkomunistickému vývoji ve státech bývalého východního bloku. Výpovědi zástupců z Polska, Maďarska, Bulharska, Ukrajiny, ale i Ruska byly až dojemně podobné - pokles výroby, a to i přes nesmyslná proexportní opatření formou opakované devalvace měny v zemích se zaostalým průmyslem a technologiemi, zákonitý pokles hrubého národního produktu (důchodu), růst nezaměstnanosti a zadluženosti. To má být výsledek také pomoci MMF a Světové banky.

Pro nás je zvláště odstrašující vývoj v Polsku. Dle sdělení účastníků prý Polsko přestalo fakticky ekonomicky existovat. Existuje jenom papírově na mapě. Pod dohledem mezinárodních bankovních a finančních lobby se vytvořila mafie miliardářů, překupníků a veksláků jako novodobých majitelů národního jmění a prostý zbídačený lid na pokraji hladu. Pokles výroby o 80%, dva milióny nezaměstnaných, morální marasmus, denně tisíce bankovních a finančních skandálů (nitky vedou dokonce až k Mossadu...), tot' výsledek šité na míru šokové terapie "harwardského génia" Jeffryho Sachse a jeho přítele a poslušného služebníka mezinárodních monetárních a bankovních lobby, přítele V. Klause - Balcerowicze, dnes konečně vyšetřovaného pro svoji špinavou roli ve výprodeji Polska.

Jako vejce vejci

Vývoj v Československu se až na malé kosmetické úpravy podobá jako vejce vejci vývoji v Polsku. Vždyť pan Klaus, ministr financí, je guvernérem Světové banky (asi světový unikát) a dobře zavedeným a placeným spolupracovníkem MMF. V poslední době jsou "experty" MMF a Světové banky činěny snahy nastolit podobný vývoj v Rusku a na Ukrajině. Je to všechno náhoda.

Na zmíněné konferenci jsem se na základě informací z dobrých zdrojů v USA přesvědčil o pravém opaku. Ve hře jsou dva faktory. Na jedné straně prudká recese americké ekonomiky a na druhé krvelačné snahy mezinárodních mafiánských monetárních a bankovních lobby ovládnout světovou ekonomiku a tím si podmanit svět i politicky. Tyto dva faktory jsou těsně propojeny.

V posledních dvaceti letech se uvedené lobby snaží pomocí monetární ekonomie omezovat fyzickou ekonomii, a to jak v USA, tak i v tzv. rozvojových zemích. V tomto kontextu hraje důležitou roli obchod s drogami a praní špinavých peněz z drog (dle expertů Schillerova institutu přes 551 mld US dolarů ročně ve světovém měřítku)! Výsledkem je celosvětová ekonomická recese, především však v USA.

Výrazná pomoc USA

Z těchto důvodů bylo rozhodnuto udržet stagnaci postkomunistických ekonomik minimálně v průběhu dvou let! O to se má postarat druhý muž (po Bakerovi) na State Departmentu USA (min. zahranič. věcí) p. Lawrence Eagleburger, který měl pod palcem státy východní Evropy. V tom mu mají napomáhat členové známé soukromé společnosti Kissinger Associates. Že se jedná o finanční mafii celosvětového významu, není nutno zdůrazňovat. A tak se nám demagogicky hustí do hlavy "výrazná pomoc" USA v hodnotě 60 mil. US dolarů atp.

Brzy dostaneme dokonce předvolební pomoc z Japonska ve výši 200 mil. US dolarů na všeobecné nákupy (co to vlastně je?). Kdo a kdy

Policie doprovází bývalého nacistu, kapitána SS Ericha Priebke do jeho domu v Bariloche v Argentině, kde si bude odsluhovat odsouzení k domácímu vězení.

bude tyto půjčky splácet? O dalších detailech se z pochopitelných důvodů nemohu zmiňovat. Ať je mi dovolena tedy jen malá myšlenková korelace.

Co říkáte vehementnímu obhajování "špinavých peněz", ministrem financí V. Klausem? A ještě básnická otázka: víte, kdo je z převážné většiny vlastníkem světového finančního a bankovního kapitálu? O tom a dalších netušených souvislostech až později, někdy příště.

Na závěr si dovoluji vyslovit vážné obavy o další vývoj našeho státu, pokud by se měl realizovat podobný podvod jako v Polsku! Žádejme proto zastavení špinavé hry bankovních lobby s občany této republiky! Žádejme spravedlivý trest pro všechny, kdo současný morální a ekonomický marasmus prohlubují, nejvyšší státní a vládní činitele nevyjímaje! Zastavme volný pád Československa z Evropy do kategorie podřadné rozvojové země. Po tzv. velké privatizaci a rozptýlení národního kapitálu kupónovou metodou, neboli výprodejem národního bohatství, už může být pozdě!

Psáno před dvěma lety, ale stále aktuální

ZÍTRA BUDE LÍP

Naši drazí přátelé, naši milí čtenáři a podporovatelé!

Redakce Hlasatele si dovoluje Vám oznámit, že laskavostí slechetných manželů Kaprálových jsme byli obdarováni větším množstvím knihy ZÍTRA BUDE LÍP v anglickém a českém jazyce, a sice dvojího druhu. Obě knihy jsou v překrásné vazbě; rozdíl je jen v kvalitě papíru.

Česká kniha je na normálním kvalitním papíře a stojí \$30.00 plus poštovné. Ve Spojených státech je poštovné \$3.00, do Kanady \$5.00 a ostatních států \$6.00.

Druhá neobyčejná kniha je pouze v anglickém jazyce, tištěna je na starodávném papíře, čímž se stává historickou, poněvadž podobná kniha již nikdy nebude na takovém papíře vydána. Cena této knihy je \$40.00 plus poštovné jako u té předešlé.

Drazí přátelé, Hlasatel dostal několik stovek těchto vzácných knih zdarma od manželů Kaprálových jako dar na záchranu Hlasatele. Naskytá se Vám příležitost naladit Vaše česká a slovenská srdce k štědrosti a tuto neobyčejnou knihu darovat Vaším milým a přátelům, a udělat jim i sobě velkou radost.

Zakoupením této každému milé knihy uděláte dobrý skutek, podpoříte Váš Hlasatel, a do určité míry zajistíte jeho vycházení. Pomůžete jej zachránit, aby mohl vycházet zde v Americe a později i v Československu mnoho dalších let. Pomněte, prosím, že Hlasatel patří mezi nejstarší noviny na tomto rozháraném světě. Pomozte udržet si tuto světovou raritu pro další pokolení.

Vše je pomíjející. My zhasneme a odejdeme z tohoto světa, ale náš národ je a bude věčný.

Všichni čtenáři Hlasatele — někteří již obdrželi a ostatní obdrží výzvu k záchraně Hlasatele, nadepsanou NÁROD SOBĚ. Přečtěte si ji, prosím, pozorně, a necht' se rozezvučí struna Vaší štědrosti, a zazní v ní slova té jedné naší písně: "Ta naše krásná zem je jako zahrádka, je to pozemský ráj..."

VAŠE REDAKCE

prohlášeními Srby oklamáného ruského vylance pro bývalou Jugoslávii a náměstkou ministra zahraničí Čurkina. Zejména Čurkinova prohlášení, že Srbové projevují válečné šilenství a že "čas k jednání skončil" proletěly světovými sdělovacími prostředky a vyslaly první signál o tom, že ruská podpora Srbům nebude bezpodmínečná. Srbové podle pozorovatelů Rusy urazili tím, že odmítli u Goražde přistoupit na Rusy vyjednané příměří a po Čurkinových zklamáních a hněvivých výrocih bylo jasné, že se situace mění. Západní pozorovatelé si vysvětlili Čurkinovy výroky jako podporu leteckým útokům NATA a prohlášení ministra zahraničí Kozyreva i oficiální ruský postoj na jednání Rady bezpečnosti které bylo svoláno na ruské naléhání, byly dalšími důkazy. V Rusku se podle agenturních zpráv do nebyvale otevřené diskuse o správnosti podpory Srbů zapojily sdělovací prostředky. "Srbští vůdci zneužili Moskvy k prosazení svých zájmů", zněl například palcový titulek na první straně deníku Izvestija a článek tvrdil, že "Poslední týdny jasné každému ukázaly cynický postoj srbských vůdců vůči Rusku". Ozvaly se dokonce i kritické hlasy v parlamentě, který doposud nekompromisně podporoval Srby a do Bosny byla urychleně vyslána parlamentní delegace, aby prozkoumala situaci. Mezitím přišlo tvrdé prohlášení ministra zahraničí Kozyreva, který řekl: "Bosenští Srbové učinili zločinnou výzvu elementárním normám lidského chování, požadavkům Spojených národů a také Ruska." Ve Spojených národech, jejichž Rada bezpečnosti se sešla více méně na ruské naléhání, vyjádřil ruský velvyslanec Juli Voroncov ruskou podporu ultimatu NATA ohledně leteckých útoků na Srby v okolí Goražde. Novinářům řekl, že "lidská tragédie musí být ukončena a když to nepůjde politickými prostředky, tak by se měly použít jiné metody," a dodal "Rusko ztratilo trpělivost s vojenským velením bosenské srbské armády. Chovají se nemožně a my je absolutně nemůžeme bránit."

Pozorovatelé si však všimli určitých jemných odlišností. Voroncov byl zároveň spokojen, že Rada bezpečnosti odložila "nadměrnou vojenskou akci" a dal najevo, že podpora leteckému útoku na srbské pozice u Goražde, neznamená podporu hrozbám bombardování v případě jiných "bezpečných zón", neboť to by nebylo nezbytně nutné a zacházelo by to zbytečně dale, než měl v úmyslu generální tajemník Spojených národů. Kozyrev ve svém televizním projevu také pečlivě oddělil podporu leteckým útokům u Goražde od nesouhlasu s bombardováním jiných srbských pozic a strategických bodů. Pozorovatelé usuzují, že i tento posun je značnější, než by se vzhledem k dosavadnímu ruskému postoji ještě před nedávnem zdálo možné a to především z ohledů na podporu, které se Srbové těší u ruských nacionalistických a konzervativně-komunistických kruhů.

Zmíněné prohlášení ruského ministra obrany Gračova, ve kterém podobně jako prezident Jelcin - řekl, že NATO by mělo upustit od hrozby leteckých útoků, neboť to jen zhoršuje situaci a dějiny ukazují, že nad lidem Jugoslávie nelze takovými metodami zvítězit, však mělo formulacemi, že Srbové nejsou jiní, kdo jsou zodpovědní za boje v okolí Goražde, jakoby naznačit, že "Srbové jsou také zodpovědní", a to je ve srovnání s Gračovými předchozími výroky podle pozorovatelů také posun. Nejbližší dny jistě ukáží kterým směrem a na jak dlouho a zda vůbec existuje závazná ruská oficiální linie...

dohodnuto, že o leteckých útocích na ochranu vojenského personálu oSN v Bosně mají právo operativně rozhodnout sami činitelé Spojených národů, bez konzultace vlád mocností. Hněv prezidenta Jelcina to nezmírnilo a moskevští zpravodajové západních sdělovacích prostředků konstatují, že aféra s leteckými útoky je příhodnou vodou na mlýn odpůrcům spolupráce Ruska se Západem, kteří poukazují na to, že Rusko nemůže spolupracovat s vojenskou organizací jako NATO, která útočí na srbská postavení v Bosně, aniž by o tom Rusko předem zpravila.

Další týden překvapil Jelcinům mluvčí Kostikov Severoatlantické společnosti prohlášením, že by Rusku mělo být dovoleno, aby se stalo členem sedmi nejprůmyslovějších zemí světa G-7, má-li se také podílet na Partnerství pro mír. Nejmenovaný činitel organizace NATO uvedl, že něco takového je naprosto vyloučeno, protože Partnerství pro mír nemá nic společného se skupinou G-7.

Západní diplomaté vyjadřují znepokojení, že Rusko jak se zdá nemá v této a v dalších oblastech koordinovanou zahraniční politiku. Nynější váhání ohledně programu Partnerství pro mír je zřejmě důsledkem vlivu protizápadních poslanců v ruském parlamentě a vojenských kruhů. Někteří poslanci varovali, že prý Rusko bude muset poslouchat západní rozkazy, stane-li se členem Partnerství pro mír. Mnozí vojenští činitelé se obávají, že by Partnerství pro mír mohlo ohrozit ruský vojenský vliv v bývalých sovětských republikách, kam Rusko dnes vysílá své takzvané mírové sbory. Nejvyšší ruské vojenské a politické kruhy se také shodují v tom, že pokud se Rusko připojí k partnerství pro mír, mělo by mít zvláštní, výsadní práva. To ovšem vůbec nepřichází v úvahu pro nynějších čtrnáct členů Partnerství pro mír, kteří do programu vstoupili na základě rovných práv.

Rusko bude letos zřejmě potřebovat zahraniční hospodářskou pomoc ve výši 35 miliard dolarů, avšak podle mezinárodních finančních odborníků prý nebude mít příliš velké potíže při získávání této částky. Nejmenované finanční kruhy uvedly podle agentury Reuter, že více než polovinu potřebné částky má Rusko získat formou odkladu splátek svého zahraničního dluhu, který dosahuje 80 miliard dolarů. Očekává se, že druhá polovina finanční pomoci bude Rusku poskytnuta z celé řady různých zdrojů. Budou to finanční dary a úvěry z Evropy i ze Spojených států a půjčky od mezinárodních bank. Ruský premiér Viktor Černomyrdin pozval vedoucí představitele sedmi nejvýznamnějších průmyslových zemí světa na týden do Petrohradu k debatě o problémech Ruska. Rusko nyní dosáhlo provizorní dohody s Mezinárodním měnovým fondem ohledně nesmlouvavého programu radikálních reforem. Ruská vláda a ústřední banka se zavázaly Mezinárodnímu měnovému fondu hospodářsko-politickým memorandumem, že omezí schodek v ruském rozpočtu ve finančním roce 1994 přibližně na 54 miliard rublů. Memorandum také nastiňuje rozsah dohodnutých finančních a devizových reforem. Od 15. května má Rusko zrušit většinu kvót omezujících vývoz a koncem roku mají také přestat platit omezení na export ropy, zemního plynu, niklu, mědi a hliníku z Ruska do zahraničí. Ruská vláda se zároveň zavázala, že omezí do konce letošního roku inflaci na sedm procent měsíčně. Loni dosahovala v Rusku měsíční inflace dvacet procent, avšak letos v březnu už méně než 9 procent. Otázkou je, zda se Rusku podaří prosadit tyto drastické reformy v parlamentě.

Mezinárodní měnový fond uzavřel s Ruskem předběžnou dohodu, podle níž má zanedlouho poskytnout Rusku další půjčku ve výši půl druhé miliardy dolarů. Je to druhá část finanční pomoci určené k restrukturalizaci ruského hospodářského systému. Kromě toho má Moskva získat letos od Světové banky a Evropské banky pro obnovu a rozvoj další půjčky ve výši až dvou miliard dolarů.

Hovoříme-li o hospodářských otázkách, je třeba zaznamenat důležitou událost. Ve městě Marrakeš, v severoafrickém Maroku se bude nyní konat čtyřdenní zasedání, jímž bude uvedena v platnost takzvaná Všeobecná dohoda o clech a obchodu GATT, o jejíž nové verzi se jednalo sedm a půl let. Dohoda, která byla konečně uzavřena loni v prosinci, podepíší v Marrakeši ministři ze 125 zemí světa. Dohoda, která má 22 000 stran a jeden její výtisk váží 175 kilogramů, má vést k uvolnění celních a obchodních bariér a k oživení světového obchodu, což prý povede k všeobecnému hospodářskému prospěchu. Odpůrci dohody, jejichž čelným mluvčím je britský podnikatel Sir James Goldsmith a jehož názorům se dostává velké publicity zejména ve Francii, naopak chmurně předpovídají pro západní ekonomiky katastrofu, protože se prý po uvolnění celních bariér postěhují velké části západního průmyslu do zemí třetího světa, kde lze vyrábět mnohokrát levněji než na Západě.

ZLEVNĚNÉ CENY DO EVROPY:

- PRAHA - BRATISLAVA do konce května 1994..... \$629.00
od 1. června 1994..... \$729.00
- VÍDEŇ do konce května 1994..... \$659.00
od 1. června 1994..... \$749.00
- FRANKFURT do konce května 1994..... \$519.00
od 1. června 1994..... \$648.00
- MNICHOV do konce května 1994..... \$599.00
od 1. června 1994..... \$699.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky
do 3 měsíců pobytu jen \$729.00

Mimořádně levné zájezdy na Floridu, Havajské ostrovy, Jamajku a do Mexika.

Zveme Vás k zájezdu na XII. Vsesokolský slet do Prahy ve dnech od 1. až 8. července 1994. Speciální ceny letenek na přímém letu Chicago-Praha s Čs. aeroliniemi. Vstupenky na sletové podniky, po sletu autobusový zájezd po Čechách a Moravě a rovněž do Vídně, Salzburgu, Budapešti, Bratislavy.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

MOTTO: "ROBORA PARENTUM LIBERI REFERUNT" Tacitus

Není málo toho, co do naší společnosti neblahého vnesl komunismus! Nebyly to však jen vraždy, zničené životy a rozvrácené hospodářství. Je mnoho skutečností, které stále ještě zůstávají nepovšimnuty. Podívejme se třeba na takovou "ženskou otázku". I zde se komunismus podepsal, a důkladně! Ženu a muže zrovnoprávnil, ale po svém! Ženám "ukradl" jejich největší sílu, spočívající v ženskosti a mateřství v jeho etické podobě. Z matky se stala údernice u stroje v továrně, nebo traktoristka, brázdící zcelené lány komunismem ukradených polností. Často také funkcionářka, trávící většinu času tlacháním po schůzích. Nejprve to byly jesle, pak školka a od začátku školní docházky družina, pionýr, nebo také ulice! Z domova, který měl být především základem rodiny, se stala bezcitná ubytovna, v níž se scházeli na nocleh lidé vzájemně se stále více odcizující. Pozice ženy, jako pilíře rodiny, se začala bortit. Zároveň se počala vytrácet vzájemná úcta mezi mužem a ženou. Procento rozvodů a počet rozvrácených manželství vykazovaly vzestup. Materializace společnosti přinesla zvyšující se bezcitnost. Vzájemná sounáležitost mezi lidmi byla vytlačována lhostejností a bezcitností!

Do tohoto, komunismem vytvářeného citového marasmu, vstoupil pak po listopadu 1989 ještě podivný pragmatismus, založený na chladném technokraticismu a materialistické myšlení mnohých lidí se ještě prohloubilo. Majetek a rychlý zisk, dosahovaný pokud možno bez velké námahy a třeba i způsoby hraničící se zločinností, jsou hodnotami, vyvyšovanými současnými sametovými pragmatiky nad hodnoty morální! Systém, prohlašující se za pravicově demokratický, ač je ryzím neokomunismem, povyšuje bezohlednost a brutalitu na první místo. To vše nezanechává stopy jen na těch, kteří takto žijí, ale bezesporu to bude mít důsledky, které pocítí i další generace! Neboť v dětech se neodráží jen síla rodičů, jak řekl Tacitus (viz motto), ale i jejich slabosti!!! S pádem nomenklaturního komunismu se sice mnohé změnilo, ale to, co se změnit především mělo, to zůstalo nedotčeno. Komunistické myšlení vládne dál a komunisté v demokratické masce jsou mocnější než bývali. Z řady žen-funkcionářek se staly podnikatelské "manažerky" a rodina pro ně znamená ještě méně než dříve. Hon za výdělkem je zcela pohlcuje. Dětem opět zbývají jen jesle, školka a lze říci, že děti školou povinné jsou pohříchu ještě ponechávány samy sobě. Pokud je vůbec někdo vychovává, tak je to televize, plná filmů přetékajících násilím, drogami i sexem a díky "videu" mají v řadě tak zvaně "lepších rodin" děti neomezený přístup i k té nejtvrďší pornografii z videokazet, o krvi přetékajících "thillerech" nemluvě. Morální propad mládeže se prohlubuje přímo děsným tempem a lidé pomalu přestávají být lidmi a stávají se jen chamtivou smečkou, žijící jen a jen pro současnost, která o nějaké budoucnosti vůbec neuvažuje!

Současné vládnoucí struktury tento stav nazývají "pragmatickou transformaci společnosti", ale je to jen další cesta k totálnímu úpadku životní morálky, cesta, na kterou společnost zatahuje její sametově neokomunističtí předáci!!!

Sametový sovětismus...

předznamenávajícího zánik systému komunismu.

V polovině osmdesátých let zahájili komunisté východoevropských zemí krycí manévř "liberalizace vztahů východu se západem" a v jeho rámci se postupně zdánlivě vzdali ve všech zemích socialistického bloku moci i svých cílů. Ale opravdu jenom zdánlivě! Západní politici na to však skočili. Západ se opil iluzí konce komunismu a odhodil potřebnou obezřetelnost. Naivnost západních politiků, se kterou uvěřili v konec komunismu, je přímo odstrašující. Pokud se rychle ze svého poblouznění neprobudí, zle na to svět doplatí. Komunisté svoji strategii i taktiku promýšleli dlouho předem a naivita západních politiků byla jedním z faktorů, na který vsadili.

Samozřejmě nyní se nemusí nikdo obávat, že komunisté znovu vyrazí pod hesly boje za práva proletariátu. Tak hloupí zase nejsou. Na to by jim již nikdo nenaletěl. Je třeba si uvědomit, že v tak zvaných postkomunistických zemích východní Evropy se komunisté již dávno přeškolili a dnes vystupují jako pragmatičtí demokraté! Nenápadným způsobem na sebe převedli většinu dříve zestátnělého majetku, čímž se mocensky dokonale upevnili, pronikli do popředí zdánlivě pravicových stran a důkladně si připravili podmínky pro další postup. V jejich režii vznikla řada společenských organizací, které začaly nenápadným způsobem propagovat myšlenky sjednocení slovanských národů ve východní Evropě, jako nutnost ochrany před pohlcením Slovanů národy západní Evropy. V České republice to je "Slovanská unie", v jejímž čele stojí vesměs bývalí komunisté a také několik registrovaných agentů StB! Následně pak na politickou scénu vystupuje extrémní nacionalista Žirinovskij (původním jménem Edelstein) se svým programem "slovanství od Baltu až po Kurily" a málokdo ze západních politiků si asi uvědomil, že jde jen o přípravu k nastolení nové formy sovětské moci! Vše nasvědčuje tomu, že skutečně jde komunistům o postupné obnovení bývalého SSSR, i jeho vlivu na bývalé satelitní státy tábora socialismu. Tentokrát pod heslem záchrany slovanství! Nechají se rozumní politici světa tímto "sametovým sovětismem" oblafnout??? Nebo konečně pochopí, že komunismus je nebezpečný v jakékoliv formě? Dnes se skrývá za myšlenky slovanské vzájemnosti! Ale stále mu jde jen o jediné. O uchvácení neomezené moci!

Lze říci, že tichý boj mezi sjednotiteli Evropy ze Západu a komunistickými silami Východu brzy nanovo vypukne naplno. Oběma stranám jde především o udržení mocenského vlivu na co největším území. Kdo na to může doplatit, ať výsledek tohoto duelu bude takový či makový, to jsou jen jednotlivé státy bývalého socialistického tábora a občané v nich žijící. V případě "sjednotitelů Evropy" ze Západu jde o snahy po "odnárodnění", za kterými se skrývá jen zájem finančních magnátů po získání poslušných a hlavně výnosných "kolonií". V případě náhle se objevivších "ochránců slovanství", za kterými se ukrývají struktury bývalé KGB Sovětů, pak jde o znovuoobnovení ztracených kolonií socialismu. Takže prašť, jako uhod!

Jak cestují...

Pakistánu a Iránu odjel náměstek ministra zahraničí Alexandr Vondra. Protože jsem se vrátil ze stejných končin, napadlo mne, jaký je asi rozdíl mezi cestami pana ministra a českých turistů. Mohu však posloužit jen stručnou informací z cesty kajících poutníků, kteří se vydali autobusem do Země zaslíbené. Zázitky překonávají všechna špatná očekávání - posuďte sami.

Přejezdem Maďarska jakoby se vytratily všechny dobré a kulturně vyspělé, Evropě vštípené zvyky. Zatímco odbavení ze Slovenska do Maďarska trvalo 15 minut, z Maďarska do Rumunska již 2 hodiny. Z Rumunska do Bulharska 4,15 hod., do Turecka 2 hod., do Sýrie 4,15 hod., do Jordánska 3 hodiny. Dále pak z Jordánska do Egypta 5,30 hod., a do Israele 3,45 hod. Při zpáteční cestě pak do Egypta 1,30, do Jordánska 1,45, do Sýrie 2,15, do Turecka 3,30, do Bulharska 1,45, do Rumunska 5, do Maďarska 3,45 hod. Na hranicích Slovenské a České republiky jsme se jen zdvořile zdravili a prohodili několik nutných vět.

Během 19 dní jsme ujeli přes deset tisíc kilometrů a na hraničních přechodech strávili neskutečných 45 hodin s malým zaokrouhlováním čtvrthodinek. Mimo stanovených sazeb za úkony pohraniční, celní a turistické služby jsme zaplatili tolik vedlejších úplatků, že by tomu málokterý čtenář uvěřil. Bez toho však závora zůstávala uzavřena a pasy neorazítkované. Mnohdy si celníci sami řekli o přídavek. Present a bakšiš považovali za něco naprosto normálního. Jako největší šťouralové se ukázali Egyptané, ale věrme, že to bylo pouze z prostoduché poctivosti. Nejdřzejší chování i postup při vymáhání úplatků projeví bezkonkurenčně Rumuni. Musím ještě dodat, že v mnoha případech byly přechody bez front a zcela propustné. Čekání však spolehlivě lámalo tvrdé turistické národy a otevíralo peněženky.

Jsem zvědav, jak na podanou informaci odpoví naše ministerstvo zahraničních věcí. A hlavně, jak našim turistům zajistí výjezdy odpovídající kulturnímu cestování a neomezování osobní svobody.

DUMPLING HOUSE RESTAURANT

4109 SOUTH HARLEM AVENUE, STICKNEY, ILLINOIS
PHONE 484-6733

VAŘÍME LEVNĚ, CHUTNĚ, VŠECHNY ČESKÉ SPECIALITY

Vepřová pečeně • pečená kachna • svíčková
koprová a další omáčky • české knedlíky a zeli • řízký
bramborový salát • atd.

(obědy a večeře jsou vždy kompletní - polévka, hlavní chod,
přílohy, desert, chléb a máslo)

PODÁVÁME KAŽDÝ DEN SNÍDANĚ OD 7 A.M.

Vejce na jakýkoliv styl • knedlíky s vejci • palačinky
kávu a koláčky nebo jablkový strudel, atd.

Otevřeno od 7 A.M. do 9 P.M.
pátek, sobota od 7 A.M. do 10 P.M.

PROTEKCE.

Napsal

BEDŘICH MORAVEC.

"Kmotříčku, vy neumíte lháti," hovořila rozčileně. "Řekněte mi upřímně! Považujete mne za děvče rozmariné, nebo mi věříte, že jsem nešťastné stvoření?"

"Věřím, že jste nešťastnou," odvětil. "Už jsem vám to řekl, slečno, že jsem u vás hádal zraněnou duši."

"A máte se mnou soucit?" otázala se a oči její zdály se dychtivě čekat na odpověď.

"Slečno, kdybych znal způsob, jakým bylo by možno uvést duši vaši do rovnováhy a zacelit bolest, která působí, že stále kolísáte mezi rozumným pojetím života a vlastní rozervaností, provedl bych vaše ozdravení hned, kdyby mne to stálo sebe větší obět'."

"A nic byste za to ode mne nechtěl?" tázala se.

"Nic, slečno," řekl přesvědčivě.

"Neudělal byste to jako jiní muži? Zachoval byste moji bytost, abyste mne získal pro sebe."

Blanka mluvila, jako by chtěla Dolana vyzpovídati z těžkého hříchu, ale adjunkt podíval se jí pevně do očí a pevným hlasem také řekl: "Ne, slečno, s takovým úmyslem bych to neudělal."

Blanka stiskla obě jeho ruce. Dolan se zachvěl.

"Tedy věříte, kmotříčku, že jsem nešťastná a měla jsem příčinu opovrhovati všemi lidmi?" hovořila dále.

"Vím, že vám někdo těžce ublížil, ale bylo by chybou, kdybyste pro jednoho člověka zanevřela na celý svět" hovořil Dolan. "Sejdete se v životě zase s člověkem, kterého budete moci milovati a stará rána se zahojí."

"Najdu, máte pravdu," řekla. "Ale ten člověk by mi musel mnoho odpustiti. Na jaro sem přijedu zas, kmotříčku, poradíte, jakým způsobem mohu napravit svou hroznou chybu."

"Já, slečno?" divil se.

"Ano, jenom vy, kmotříčku," usmála se. "Vy jste jediný člověk, který mi rozumí a jediný, ku kterému mám důvěru."

"To mne ovšem naplňuje nevýslovným blahem, ale já tu na jaro už nebudu," řekl Dolan smutně.

Mráček smutku přeletěl přes čelo Blančino.

"Kmotříčku, budete na mne vzpomínati?" otázala se opět takovým divným tonem.

"Jistě budu, slečno; po celý svůj život," odvětil on upřímně.

"Jako na koho, kmotříčku?" Blanka se usmívala skoro blaženě.

"Jako na světlou vidinu, která se na okamžik zjevila v pustině mého života," odvětil.

"To mi dostačí," řekla skoro vesele. "A teď se rozlučme, kmotříčku, jako dva dobří soudruzi! Nezapomeňte na mne, já na vás také nezapomenu. Kmotříčku, vrátil jste mi důvěru v lidstvo, naučil jste mne milovati život, který mi byl už obtíží a já vám toho nezapomenu. Vy jste člověk nezištný, ale já nejsem nevďěčná. Nenajdu-li vás v Hořině, dozvím se přece, kde budete a povím vám, jak se můj další život utváří a jak se moje povaha ustálila. Mějte se dobře, kmotříčku!"

"Přeji vám ze srdce, abyste byla šťastnou," řekl Dolan pohnutě.

"To budu jistě," usmála se. "Uvidíte, jak si své štěstí vybuduji a budu tentokrát opatrnou, abych nebyla zklamána. Dozvíte se, jak to učiním."

Stiskli si ruce jako dva dobří přátelé a Dolan vyšel na chodbu.

Mechanicky otočil klíčem v zámku a jako ve snách vešel do kanceláře. Ale ku práci nezasedl. Stanul uprostřed pokoje, shrnul si pravici vlasy s čela a díval se oknem ven. Vedlo na louku. Neviděl nic než dešťové krůpěje padající s oblohy a řinoucí se po okenních tabulích, bylo to venku všecko v jedné pletenici a právě takovou pletenici myšlenek měl Dolan v hlavě. Hrnuly se jeho myšlenky jako přival dešťových kapek, dopadaly mu na duši a rozplývaly se v neurčito, nemohl zachytiti nic určitého ani z toho, co před chvilkou s Blankou byl hovořil. Aby nabyl klidu, zasedl ku psacímu stolu a vzal pero do ruky. Ale číslíce tančily mu před očima, z popsaných archů papíru neviděl nic než obličej Blančiny s těma tajemnými očima.

"Hádanka, nic než hádanka," řekl si konečně. "A málem bych se byl dal svěsti k pošetilým nadějím. Kde pak já, ubohý hospodářský adjunkt! Jsem vlastně jen domýšlivec a přistihl jsem se zase při špatné vlastnosti. Domýšlivost jest hnusná nectnost, ale také směšná. Blanka chovala se ke mně důvěrně jako Ema a hnedle by mne to bylo přivedlo z duševní rovnováhy. Ovšem, Blanka je krásná a to mne oslepilo. Ale pro mne ten krásný květ nevykvetl." Dolan pustil se do práce. Na Blanku musil při tom sice stále mysliti, ale myslil na ni už klidněji.

Ráno zase přišlo. Při snídání se Dolan s Blankou nesešel. Byla ve svém pokoji a Ema jí tam pomáhala skládati věci do vaků. Dolan tedy šel k dělníkům, kteří ukládali seno do seníků. O desáté přiběhl na seník chlapec s vyřízením, aby pan adjunkt honem šel, že slečna už odjede.

Dolan chvátal do dvora. Naposledy měl spatřiti tu tajemnou ženu, která se k němu chovala někdy příliš pánovitě, někdy zas příliš vřele, ale vždycky podivně a tím svým chováním tak ho zmátla, že by byl málem pozbyl své duševní rovnováhy.

V krytém průjezdě u vrat stál ředitelův kočár, který strýc poslal pro svoji synovkyni. Dolan pospíšil. Blanka už seděla v kočáře a loučila se s Žilanovými, kteří stáli u stupátka všichni na jedné straně. Dolan stoupl si na druhou stranu kočáru. Slyšel, jak se na druhé straně vyměňují zdvořilé fráse a jak na ně Blanka odpovídá stejně sice zdvořile, ale chladně.

Najednou se ohlédla a spatřila Dolana u druhého stupátka. "Vy jste tu, kmotříčku?" řekla zřejmě potěšena.

Dolan sňal klobouk k pozdravu.

Blanka vyklonila se z kočáru a jako by ho chtěla k sobě přitáhnouti, ovinula ruku kolem jeho krku a šeptala mu do ucha: "Nezapomeňte, co jste mi slíbil, že budete na mne vzpomínati."

Dolan chtěl slib svůj opakovati, ale podivným pocitem stáhlo se mu hrdlo, že nebyl s to slova ze sebe vypravit. Jako elektrická jiskra projelo mu něco tělem, co mělo na něho ohromující účinek. Zdálo se mu, že Blančina ústa dotkla se jeho čela. Nevěděl jistě, jestli snad náhodou Blanka nedotkla se jeho čela, jak vtáhla hlavu do uzavřeného kočáru, či to byl polibek na rozloučenou? A co by znamenal?

Než se Dolan vzpamatoval, vyjel kočár ze vrat a zmizel v mlze, kterou působil déšť dopadaje na vyhrátou půdu.

Dolan zdvihnuv oči, setkal se s tázavým pohledem Eminým. Skoro se před tou dívkou zastyděl. Dolan sám nevěděl, bylo-li něco skutečného k vidění. A jestli, co si Ema o něm pomyslí? Naposledy se snad bude domýšlet, že s Blankou provozoval přes léto flirt, aby vznešeně slečně poskytoval zábavu. Tato myšlenka naplnila Dolana trpkostí. Nepropůjčil by se nikdy k takové hloupé věci, která nemá smyslu u vážného člověka a na konec je přece jen nebezpečnou zábavou pro obě strany.

"Tak už je pryč," řekl Žikan, u něhož myšlenky neměly nikdy hlubokého základu a projevovaly se proto na venek jen větami mělkého smyslu.

V Hořině zavládl opět obvyklý pořádek. Největší radost z něho měla Ema. Dokud tu byla Blanka, musela se s ní dělit o pozornost Dolanovou, ale teď byl pan adjunkt zase celý její, když byla ona jedinou svobodnou dívkou ve dvoře, s kterou se mohl Dolan baviti.

Ale ten byl teď nějaký vyměněný. Mluvil neobyčejně vážně, bavil-li se s Emou, nežertoval, jako to činíval jindy. A zase jen Ema si té změny všimla.

"Pobyt Blančiny změnil jeho povahu," říkala si, pozorujíc Dolana potají. "Ovšem slečna radovic byla krásná, duchaplná a dovedla se učiniti zajímavou, a všech těchto vlastností já nemám."

Ema doufala, že se časem všecko změní, ale zase si vzpomínala, že Dolan na podzim z Hořína odejde.

"Ani já, ani ona," konejšila se. "Kdo ví, kde Dolanovu nevěstu ještě kolébají. Marně se soužím myšlenkami."

A jednoho dne při obědě, když posel přinesl do Hořína poštu a Žikan dle starého zvyku otevřel nejdříve psaní od ředitelství, vykřikl v radostném překvapení: "Sláva, pan Dolan zůstane v Hořině. Tady je dekret."

A podal ho Dolanovi. Skutečně to stálo v listině černé na bílém, že je jmenován definitivním adjunktem při Hořinském dvoře. Dolan ani svým očím nevěřil. "Přece si ředitelství na mne vzpomnělo a uznalo, že potřebuji pomoci na stará léta," řekl Žikan, domnívaje se, že uhodl příčinu ustanovení Dolanova. "Ale divím se velice, pane kolego, tak beze vši protekce dostat u nás místo! Máte z pekla štěstí! Nu, gratuluji. Budeme pracovati společně a jsem ze srdce rád, že ustanovili zrovna vás u mne."

Když Ema podávala Dolanovi ruku, řekla: "Přeji

vám štěstí, pane adjunkte! Ani nevíte, jak jsem ráda, že jste konečně zbaven starostí s hledáním místa.”

“Vždyť já bych se byl, slečno, také těžce s Hořínem loučil,” řekl Dolan upřímně. “Tolik jsem tu zvykl.”

IV.

Zima snesla se na krajinu. Osamělý Hořínský dvůr stal se teď vlastně velikou poustevnou. Nebylo kolem dvora nic viděti než zasněžená pole a sněhem ověšené lesy a dole v údolí vesničku Hořín. Dolan dohlížeje na lidi pracující v stodole, konal své povinnosti s mnohem větší chutí a radostí u vědomí, že je o jeho budoucnost postaráno. Týden uběhl mu vždycky jako voda, ale neděle byla každá dlouhá jako moře. Správce chodil v neděli odpoledne do vsi do hospody, kde scházeli se okolní učitelé a vrchnostenská úředníci, ale Dolan s ním nechodil. Několikrát odřekl a měl pokoj. Netěšilo ho bezúčelné povídání při pivě a dýmce. Každé neděle, když Žikan odpoledne odešel, Dolan chvíli poseděl se správcovou a Emou. Tyto hodiny po nedělním obědě bývaly Emě nejmilejší. Správcová domnívaje se, že snad Dolan nechodí do hospody, aby se mohl baviti s Emou, ráda by mladým lidem byla poskytla příležitosti, aby spolu několik hodin ztrávili o samotě, ale kam jíti teď v zimě v osamělém dvoře? Bylo zle o pravděpodobnou výmluvu. Nějakou hodinu po odchodu správce odcházela pak Dolan do svého pokoje, někdy něco četl nebo psal, obyčejně však zasedl s dýmkou u okna a díval se na ty zasněžené lesy. Při tom vzpomínal na Blanku. Bylo mnohem veseleji v Hoříně, když ona se tu zdržovala, i ty lesy byly tehdy krásné, když se v nich procházela. Někdy při takových vzpomínkách bývalo Dolanovi smutno u srdce. Byl přesvědčen, že jenom Blance má děkovati za to, že dostal trvalé místo na zdejší velkostatku. Vždyť to přišlo tak náhle a neočekávaně a on o takové místo ani neprosil, věda, že by všecko namáhání bylo bezúčelné. Jistě se tedy Blanka za něho přimluvila u strýce ředitele. Ale proč? Dolan ve svých myšlenkách nedospěl nikdy k jiné odpovědi, než že se mu spanilá děva chtěla odvděčiti za to, že s ní šel za kmotra Lopatovu dítěti a přispěl jí, aby se mohla pobaviti v té nudě venkovského života. Chovala se sice někdy k němu takovým způsobem, že její důvěrnosti byly s to vzbuditi v něm bláznivé naděje, a zase se chovala tak, že Dolan všecky ty naděje, které mu vhněly krev do tváří a nutkaly srdce k rychlejšímu tepu, musel uznati za skutečně bláznivé. Srovnával si ve své nynější osamělosti všecko v hlavě, co mu Blanka kdysi řekla, jak se k němu chovala, ale nemohl z toho všeho vyvodit ani jediný určitý důsledek. Všecko to bylo takové tajemné jako celá bytost Blančina.

“Živá hádanka,” končil řadu svých vzpomínek. “Otravuje si život a zbytečně. Žádala, abych na ni vzpomínal, já to činím, poněvadž i kdybych chtěl, nemohu na ni zapomenouti. Ale ona na mne jistě už dávno zapomněla. Kdyby tomu tak nebylo, alespoň řádkou by na mne někdy vzpomněla. Kdyby takový lístek obsahoval jen pozdrav, nezadala by si tím nic, byla by to pouhá zdvořilost, ale ani to ne. Nemohu jí však zazlívati. Byla na jihu v lázních, poznala tam jiné mladé muže, kteří se kořili její kráse, teď v zimě ve Vídni navštěvuje společnost, do níž má jako radova dcera přístupu, kde pak by si mohla na mne vzpomenouti. Marně na ni myslím. Jsem pro ni příliš nepatrným. Musím se učit zapomínat. Dobře jsem jí řekl, že na ni budu vzpomínati jako na vidinu, která se mi náhle zjevila, ale zase tak rychle zmizela. A ona se tomu usmála. Patrně souhlasila. Musím se učit zapomínati.”

* * *

Byla noc před novým rokem a opět sylvestrovská zábava v Hořínské hospodě. Zase seděli staří pánové u prostředního stolu a svobodní v koutě. Půlnoc přiblížila se jako ve vodě a potom opakovaly se obyčejné půlnoční scény jako loni. Hostinský uhasl lampu na znamení, že nastal nový rok a když ji zase rozsvítil, nastaly novoroční gratulace.

Nejvíce blahopřání shrnulo se na Dolana.

“Co jsme ti loni přáli, abys tu dostal definitivní místo a už je máš,” řekl jeden z učitelů.

Jeden z lesních adjunktů zas povídal: “Hochu, ty ses musel narodit zrovna v neděli, takové děti prý jsou šťastné. Dostati místo bez protekce, to je věc za našich dnů skutečně neslýchaná.”

“A nic bych se nedivil, kdyby se Dolan stal co nejdříve správcem v Hoříně,” řekl jiný.

“Vy víte, přátelé, že se taková věc nestane ani za hodně let,” usmál se Dolan, “ale já jsem zatím jen spokojen, že jsem se na zdejší velkostatku konečně uchy-

til, naputoval jsem se už dost po naší české vlasti a mám konečně domov. Třeba byl zatím ještě skrovný, ale je jistý a to je hlavní věc. Jsem rád, že jsem mohl zůstat mezi vámi, protože jsem tu už zvykl a zatím po povýšení netoužím věda, že je v dohledné době nemožným.”

“Loni jsi byl mezi námi jen hostem, ale letos už jsi náš a my z toho máme radost,” řekl zase jeden z lesních adjunktů. “Ještě se nauč pít a hrát karty, abys mohl vésti spokojený život, jinak bys v Hoříně obrostl mechem. Tak přátelé, na Dolanovo zdraví! Ať žije dlouhá léta!”

“Na zdar! Ať žije!” znělo místností. Sklenice řinčely, přišli si s Dolanem přituknouti i někteří staří páni a mladí zapěli potom několik písní. Když se unavili zpěvem, začali zas povídati.

“Letos něco uvidíme,” vytasil se někdo s novinou. “O masopustě bude v Podhoří hospodářsko-lesnický ples. Bude to něco velkolepého. Ředitel Gruber dal sám podnět k pořádání takového plesu. Hudba prý bude vojenská a pozváno bude daleké okolí.”

Tahle věc dala látku k povídání. Podhoří bylo městečko, kde byl zámek, v němž bydlel ředitel Gruber, protože majitel velkostatku na tomto svém majetku nikdy trvale nesídlil. V Podhoří byl také úřad lesmistrovský, vůbec bylo městečko střediskem všeho života celého velkostatku. Bylo tedy přirozeno, že pověst o velkém plesu způsobila veliký rozruch mezi mladými i starými. Mladí se těšili na neobvyklou zábavu, že se zas jednou ze svých osamělých dvorů a mysliven octnou ve světě, který alespoň trochu bude se podobati velkoměstskému; staří se zas mračili, co tu bude doma starostí s obstaráváním plesových šatů dospělým a dospívajícím dcerám.

Jedině v Hoříně nemluvil nikdo o plesu. Dolana taková věc celkem ani nezajímala. Nacházel se teď v takovém duševním stavu, že na zábavu ani nepomýšlel. Žikan sice o plesu v hospodě slyšel, ale doma se o té věci nezmínil. Alespoň před Dolanem se o plesu nepovídalo.

Uprostřed masopustu přinesl posel dvě pozvání, jedno Žikanovi a druhé Dolanovi.

“Nu, my nepůjdeme,” řekla paní správcová, sotva že pozvání přečetla. “Naše Ema netančí a co bychom tam my staří dělali? Sněhu je všude plno, silnice plné závějí a plahočiti se tři hodiny cesty jen k vůli tomu, abychom viděli ples v Podhoří, to by stálo za to. A potom zas ta cesta v noci domů. Pro nás už takové věci nejsou, ale pan adjunkt uvidí vznešenou společnost z celého našeho okolí.”

“Nepůjdu také,” řekl Dolan. “Nejsem přítelem hlučných zábav.”

Ema pohlédla na Dolana vděčně. Vycitila, proč nechce jíti do plesu. Nechce ji zarmoutiti. Ví, že ona do plesu nepůjde, protože je ošklivá a líšila by se tu křiklavě od těch vyšňořených a krásných slečen a nikdo by ji k tanci nevzal.

Zůstalo tedy na tom, že nepůjdou, pozvání se založila a nikdo v Hoříně se na ples nechystal.

Dva dny před plesem dostal Žikan úřední dopis od ředitelství, v dopisu byl přiložen lístek, na němž stálo: “Očekávám zcela určitě, že z Hořína přijede na ples alespoň pan adjunkt Dolan.”

Lístek byl psán i podepsán vlastnoručně ředitelem.

“Obávají se nejspíše, že bude nedostatek svobodných tanečníků,” řekl Žikan obyčejnou svou duchaplností, doručuje Dolanovi lístek. “Ředitel vlastně pořádá ten ples sám, ženských tam bude víc než mužských, jak to bývá na každém takovém plesu a chce tedy ředitel, aby se na ples dostavili všickni svobodáci, aby slečny celou noc nestály. Nu, my nepůjdeme, nás pan ředitel omluví, nebo to učíte vy, budete-li s ním mluvit, ale vy jíti musíte. Zní přece jeho lístek jako určitý rozkaz.”

Dolan se tedy chystal na ples. Vyňal ze skříně černý šat, ale měl k němu místo kabátu čamaru a to se mu zdálo jako provokace. Byl přece ředitel Němec. Ale nebylo zbylí. Jiného salonního obleku neměl než tu čamaru. Našel potom bílé rukavice, které si byl kdysi pořídil na nějakou slavnost, byly ušpiněné, ale Ema mu je vyčistila benzinem.

Odpoledne v den plesu vešel k Žikanovům a tázal se Emy: “Slečno, mohu se takhle objeviti na plesu?”

“Nebude tam nikdo hezčí, než vy,” řekla Ema nadšeně a vře se na něho podívala.

“To jste mi tedy dodala odvahy,” usmál se. “Domníval jsem se, že se tam ve svém úboru nebudu moci ani objeviti.”

“Nepředstavujte si venkovský ples tuze vznešeně,” smála se Ema.

Co chybělo v pamětech prezidenta Beneše

NEDÁVNO NALEZENÝ STENOGRAFICKÝ ZÁZNAM
PŘINÁŠÍ NOVÉ SVĚDECTVÍ

P r a h a - Dne 21. října 1947 prezident republiky Edvard Beneš hovořil s vysokým činitelem své kanceláře, s největší pravděpodobností kancléřem Jaromírem Smutným, o svých připravovaných pamětech. Šlo většinou o monolog, v němž třiašedesátiletý, těžce nemocný Beneš probíral s neobvyklou otevřeností stěžejní události posledních let svého života. Nedávno nalezený stenografický záznam tohoto rozhovoru poskytuje nečekané pohledy na jeho osobu i dějiny ČSR.

V LONDÝNĚ A MOSKVĚ ZA VÁLKY

Podle záznamu se Beneš nejprve rozhovořil o svém působení za války. "Tehdy v Londýně byl jsem alespoň fakticky vedoucím státní, diktátorem, jediným diktátorem však, který se vrátil k přechodu ústavním poměrům. Stalo se tak v březnu 1945 v Moskvě, když měla být ustavena vláda. Tam naprosto všichni zklamali a zklamal hlavně Šrámek. Nechtěl mi to vzpomínat ve zlém, poněvadž má nesporně velké zásluhy za dřívější dobu. Ale v Moskvě, když bylo něco důležitého, lehl si, bral maveného, vedle postele si dal šunku a láhev s kořalkou a nedělal nic, nevystoupil."

Předseda čs. exilové vlády v Londýně, lidovce megre Jan Šrámek, byl o 14 let starší než Beneš; roku 1945 oslavil 75. narozeniny. Pravda, rád se zvláště k stáru napil, byl spíš vůně; pro abstinenta Beneše byla ale všechno kořalka. Nebyl premiérem nejvhodnějším, ale nejpřijatelnějším. Proč ho Beneš nevyměnil? A navíc: rovněž Benešovi jeho spolupracovníci vyčítali, že v Moskvě v březnu 1945 se s odvoláním na nadstraničnost prezidenta zdržoval aktivity při dohodovkách o vytváření vlády; nevystoupil, nedělal nic.

Při vzpomínkách na jednání v Moskvě v březnu 1945 se E. Beneš vracel k osobě prvního premiéra poválečné ČSR, sociálního demokrata Zdeňka Fierlingera. Začal kariéru za 1. světové války jako Benešův vojenský poručík a Beneš ho pak přes varování mnohých - včetně T. G. Masaryka - držel až do konce 2. světové války na čelných místech. Beneš hovořil také o Fierlingerově knize Ve službách ČSR.

"STALIN BYL ROZUMNÝ"

"Fierlinger ve své knize lže. Falšuje zprávy. Řekl jsem mu, že Sověty jej chtějí mít za ministerského předsedu proto, aby jim sloužil. Nabídal jsem ho, aby to prohlédl, nedověděli to, tak že věci nerozumí. Fierlinger opáčil, mám-li ho tu za idiota. To ne, ale řekl jsem, že nerozumíte věci. Hledal jsem jiného ministerského předsedu, ale nikdo nebyl, všichni byli slabí, ustrašení. Nabídl jsem křeslo Gottwaldovi. Namítl, že by to Západ neschvaloval. Musel jsem to uzнат. Chtěli jsme Šrobára, bylo mu téměř 80 let... na revoluční dobu by nestačil. Šel jsem ke Stalinovi, vše jsem mu vyložil. Mluvil jsem velmi otevřeně. Stalin mnohé chápal, byl velmi slušný a myslím, že mluvil naše komunitu. Byl jsem v zoufalé situaci,

Prezident dr. Edvard Beneš

FOTO: ARCHIV AUTORA

všichni zklamali. Nikoho jsem neměl, v nikom jsem neměl opory."

Jednou z Benešových tragédií bylo, že nikomu nevěřil. Žádný politik vedle něj nevyrostl - ve svých očích prosím nenašel nikoho vhodného. Málo cenil politické schopnosti i u předáků velmocí. S jedinou výjimkou - Josefa Vissarionoviče Stalina. Ještě na sklonku října 1947 v něj Beneš skládal iluzorní naděje...

"Stalin byl velmi rozumný. Teď (tj. po válce) byl také rozumný, co dělal, bylo také rozumné. Především jeho projev o spolupráci se Západem to opět potvrzuje."

"NIKDY JSEM SLOVENSKÝ NÁROD NEUZNAL."

"Čechoslovákista" Beneš se pak rozhovořil o slovenské otázce. "Já jsem nikdy slovenský národ neuznal a nikdy ho také neuznám. Když v Košicích (v dubnu 1945) ke mně přišli (reprezentanti Slováků), dokonce Šrobár je vedl, a žádali, abych podepsal, že uznávám slovenský národ, řekl jsem jim, že jsem nikdy nic takového neuznal, nikdy to neuznám, že nikdy nic takového nepodepíšu, že nemám ani práva, abych něco podobného prohlásil, a delegaci jsem vyhodil, ano, doslova vyhodil."

SOVĚTSKÁ "POMOC" V DOBĚ MNICHOVA

Poté mluvil prezident o Mni-

chovu. Vydal přitom svědectví zatím jinde nenalezené: "Fierlinger ve své knize líčí úplně falešně možnost pomoci Ruska Československu v září 1938. Pravda je, že ani Sověty nám nechtěly jít na pomoc, vždyť věděly, že by byly v boji zůstaly samy a že by byly rozdraceny. Jednaly nepřímě... ale věřím, že pravda vyjde najevo, že musel vyjít najevo. Alexandrovskému (sovětskému vyslanci v Praze) dal jsem tři otázky, jak nám Sověty pomohou, opakoval jsem je, nedal od odpovědi, nikdy mi nedal odpovědi. To bylo rozhodující, proč jsem ustoupil. Vrbenský (předák KSČ) mi v Moskvě řekl, že to bylo také příčinou, proč byl Alexandrovský likvidován. Nevyplnil plně, co na něm Sověty žádaly, byl poslán na frontu a tam byl zastřelen. Pomoc, kterou by nám byly Sověty poskytly, byla by pouze revoluční, domnívaly se, že v tomto malém konfliktu (Německo jen proti ČSR) by německý lid se revolucionoval a že by z toho vyšla obecná revoluce. Nejdříve chtěly... Československo zbolševizovat, pomoc měla být a la Španělsko, nikoli však faktická, opravdová vojenská a dostatečná."

Profesor historie v Bostonu (USA) Igor Lukes nedávno ukázal, že poslední zoufalý, úpěnlí vý dotaz Sovětlm v době Mnichova, má-li ČSR bojovat, či kapitulovat a jak se zachová SSSR, položil Beneš vyslanci S. S. Alexandrovskému 30. září

1938 před půl desátou ráno s urgencí, aby byl ihned předán. Ze sovětského vyslanectví v Praze ale odešel až s údajem 11 h 45 min. a do Moskvy dorazil teprve v 17 hodin. To už byl bezpředmětný; kolem poledne Praha mnichovský diktát přijala.

Cílem Sovětů byla - dle Beneše - bolševická revoluce v Německu, vyprovokovaná válkou Německa s ČSR! Alexandrovskij to nepochopil, odpověď slibující pomoc zdržel, což u Beneše rozhodlo, že nevedl svůj stát do boje. Alexandrovskij byl za to zlikvidován...

"CHCI, ABY MĚ NÁROD POCHOPIL."

Beneš si moc a moc přál, aby lidé jeho pamětem - a tím i jemu - rozuměli, aby jej pochopili. Vybíral si historiky, kteří by měli při jejich popularizaci pomoci. "Nyní budu psát Mnichov," řekl. "Chci jej vydat na jaře..."

Jaro ale přišlo až po mrazivém "vítězném únoru".

V den, kdy vedl tento rozhovor, zbývalo Edvardovi Benešovi něco přes deset měsíců života. Zemřel 3. září 1948.

ANTONÍN KLIMEK

Mikrotečky

Hluboké nedorozumění aneb Úhel pohledu

"Copak se, teď u nás, děje málo?!"
— Až příliš, aby se - nic nedálo!!-

Ta strana

Ta strana má sněm.

A kdo sedí v něm,
je-byť lotr-lilium.

Když chce grand consilium...

Nové žlaby

Senát musí být!!

- věrní chtějí "mít".

Nic neumí? Mají kliku!

Jsou zralí pro politiku.

Gratis cesta do Thajska

Zdála se jí hudba rajská,

že se veze až do Thajska.

Zná klanění, dvorské mravy

na všech stupních, tam i tady.

Bylat' doma, tak i v byru,

vycvičena do manýrů

dík švihů na obrtlíku.

Šťastnou cestu, Kápie!!

Sen o džungli sladký je...

(Jaké bude probuzení?)

Vladařské valorisace

Náš plat klesá.

Ti... "od lesa"

zpevňují si přijem

a la "Velký říjen".

(Stará láska a diktatury -

nerezaví!)

-irja-

Dr. Benedikt Komár, Chrudim

...se z České republiky stala záhy po nástupu komunistů k moci. Po únoru 1948 zaneřádili co se dalo. Nevynechali ani nakladatelskou činnost. I literatura pro ně byla jedním z nástrojů určených k formování společnosti dle jejich představ. Díla světových autorů i díla našich se stala tabu, pokud ovšem to nebyla díla opěvující socialistickou revoluci. Ta měla cestu ke čtenáři otevřenu! Zestátněná vydavatelství začala chrlit výtvary socialistického realismu, přeplněné hrdiny socialistického typu. Z vůle vládnoucí strany se hlavní postavou většiny děl stal úderník - hrdina socialistické práce, stojící se šupléro v ruce nad naleštěným soustruhem nejnovějšího typu (zatím co ve skutečnosti v továrnách pracovali na strojích předválečné výroby a mnohdy i ještě z dob Rakouska-Uherska, dělníci v usmolených montérkách a vyráběli zmetky, jen to hučelo), nebo slévač s koženou kápí na hlavě, stojící uprostřed barevného ohňostroje jisker tryskajících z proudu odlévané oceli, či horník začerněných lící, oslavující splnění těžebního plánu nejméně na 140% (zatím co v praxi dřely v uhelných i uranových dolech tisíce politických vězňů - muklů, za nejhorších podmínek a pod dohledem po zuby ozbrojených bachařů StB, jejichž výkony - těch muklů! - se rozepisovaly vybraným "úderníkům" z řad komunistů). V ženských rolích pak zářily zasloužilé dojičky krav a růžolící traktoristky, poletující s naleštěnými Zetory jako motýlek po zcelených lánech (v praxi však bylo možno na polích JZD - což v lidovém žargonu znamenalo "Jede Zloděj Dědinou" - na polích ukradených v rámci kolektivisace vesnice právoplatným majitelům, vidět houfy starých babek a levoruké brigádníky z řad mládeže i dospělých, jejichž pomoc zemědělství organizoval režim na základě "dobrovolnosti". Chybět samozřejmě nemohli bezcharakterní škůdci socialistického budování a vesničtí kulaci, kteří v románech (ale i v praxi!) končili před soudem a za mřížemi komunistických kriminálů. Bylo výjimkou, když se v takovém "díle socialistického realismu" neobjevil také licoměrný páter, ohlupující nevědomý lid fantasiemi o nějakém Bohu. I on byl však vždy odhalen při své nekalé činnosti a poslán na přeškolení do některých ze socialistických podniků mezi čestné dělníky (v praxi však končila většina kněžů - pokud se nezaprodali režimu - za mřížemi, jako muklové a na nucených pracích pomáhali pod dohledem samopalů budovat socialismus, v podmínkách horších nacistických koncentráků).

Tituly socialistického realismu se tiskly ve statisícových nákladech ve státních tiskárnách a státní vydavatelství je rozesílala po své obchodní síti a hlavně pak do veřejných knihoven. Čtena pak byla těmi nejnižšími vrstvami společnosti, pro které byl socialismus a komunistická ideologie doslova opiem. Vzdělanější a inteligentnější lidé, pokud šlo o literaturu, žili hlavně z podstaty. Ze svých, po předcích zděděných, soukromých knihoven, ve kterých logicky nechyběla díla starších i našich klasiků. Mnohé literární perly pak lidé získávali pokoutně ve sběrnách starého papíru, kam je veřejné knihovny, podle indexu vydaného vládnoucí stranou, vyvážely. Získat je nebylo těžké. Stačila dohoda s pracovníkem sběrný a za zachraňované knihy mu přinést dvojnásobnou váhu starého papíru. Také jsem tak za studentských let získal mnohou hodnotnou knihu. V žádné veřejné knihovně samozřejmě nesměly chybět dlouhé řady sebraných spisů "klasiků marx-leninismu" a ani tehdejší velikáni komunismu nebyli opomíjeni. I když to nikdo nečetl. Psali vášnivě i komunističtí prezidenti (asi je to u nás jakási prezidentská nemoc), i když "lid obecný" si dovoľoval pochybovat zda tito "autoři" znají vůbec alespoň základy pravopisu (nepotřebovali je - na to měli vždy dost ochotných literátů, kteří za dobrou odměnu "dílo" literárně učesali). "Lid obecný?" však z těch děl měl jsen psinu. O A. Zápotockém (v lidovém žargonu zvaném "ušaté torpédo") se například tradovalo, že napsal hned čtyřsvazkové dílo. Prvním dílem měl být román bojovného ražení "Rudí řadí na Kladně", dalším dílem autobiografická zpověď "Jak jsem stát - ničil" a třetím dílem její pokračování s názvem "Jak jsem dál - ničil!" a posléze poslední lyrický románek socialistického realismu "Anna bordelářka"!

Kolem roku 1968 se cosi na chvíli uvolnilo, ale jen skutečně na chvíli. V obavách aby náš lid příliš nezbujněl přijeli rudí zachránci na tancích a přitáhli otěže. Do vydavatelství se opět vrátil socialistický realismus. Jen kulaky v románech vystřídal krvelační agenti Západu. Bylo to nutné. O kulaky se již postarala dávno StB a mnozí lidé již ani nevěděli kdo to byl.

Do záplavy tohoto všeho "neřádu" se sice občas dostalo i něco hodnotného, ale nebylo toho moc. Socialistický "publikační monopol" trochu narušovaly tak zvané "samizdaty", ale okruh jejich čtenářů byl velmi omezený. Putovaly pouze v kruzích vybraných intelektuálů, kteří se hrdě nazývali disidenty, o nichž je dnes ve většině případů známo, že nebojovali proti podstatě komunistické ideologie, ale jen se salónně pokoušeli změnit metody režimu a hlavně nalézt pro sebe uplatnění někde na výslunní. Byla to jen salónní hra a ne skutečný odboj. A většinou se odehrávala za tichého souhlasu vládnoucí strany a pod ochranou StB! Takže

S nástupem vlády sametu éra socialistického realismu skončila. Ale

ona "vydavatelská stoka" se nezačala čistit (jako ostatně celá společnost), jak se očekávalo. Naopak! Pověstná socialistická demagogie sice z vydavatelských pultů zmizela, ale místo její náhrady hodnotnými tituly jsme se většinou dočkali jen dalšího ještě smrdutějšího bahna. Vydavatelských aktivit tu náhle bylo, jako much nad hnojštěm. A zaplavily společnost především literaturou pornografickou a různými literárními škváry. Bulvárová literatura nastoupila vítězné tažení.

Je pravdou, že se na knižním trhu začala objevovat také hodnotná a dlouho postrádaná díla, ale dosti omezeně. A hlavně v "mastných cenách", takže jsou dostupná nanejvýš nově se tvořící smetánce (pocházející povětšinou z řad bývalých komunistů), která je ovšem nechte. Opravdovými čtenářům jsou prakticky cenově nedostupná a nedostávají se ani do veřejných knihoven (ty většinou umírají na úbytě a je snaha je likvidovat sametovou metodou).

Vydavatelství samozřejmě nejsou nikterak opomíjena "umělecká díla" současných sametových prominentů, začasťo nevalné hodnoty, přispívající spíše k další demoralizaci společnosti než k jejímu povznesení. Ani... tedy nemohl zůstat pozadu za svými prezidentskými předchůdci. A "lid obecný" se má opět čemu smát. I když je to spíše k pláči. Najde-li se však kvalitní nový autor, který si ve svém díle nelibuje v sexuálních úchylnkách, drogové závislosti, prostituci a mordech, opomíjející oslavování sametovosti současné doby a píšící čistým jazykem bez vulgarit, nenajde vydavatele. Snažit se třeba u současného soukromého vydavatele uplatnit knihu nových pohádek, to vyvolá u onoho soukromníka jen bujarý checht! Lépe se přece prodávají literární škváry, důkladně okořeněné porno-sexem, heroinem, brutalitou a vraždami! Přece se musí plnit směrnice našeho největšího ekonomů ... a usilovat jen a jen o zisk a to za každou cenu!

Stoka tedy zůstala stokou a kalu jen přibýlo. Tedy situace značně absurdní. Co však v naší sametové republice není absurdní, díky... a pragmatičnosti.....?

Poznámka redakce: Vytečkované partie byly vypuštěny s ohledem na paragraf 102 a paragraf 103 nového sametově-komunistického trestního zákona. Redakce se za tuto úpravu, která byla nutná, čtenářům omlouvá a spoléhá na jejich inteligenci.

JAN KRÁL

Ostny pýchy

Co jsi ty pyšný tvore z hlíny který dnes jsi a zítřků mlýny usmrtí hrdé ty	Co jsi ty hlučná pýcho prachu kynoucí gesty bez rozpaků na kolem jdoucí dny	Co jsi ty každý plný sebe ještě dnes projdou úcty nehem do světél nebo tmy
--	---	--

Vsuvka ryze nahatá

MOTTO: "Tak se mi zdá, že nám ta demoralizace nějak vázne."

SAMETISTA I.

"Pokud jde o školení jak loupit, vraždit, vyrábět a požívat drogy, v tom jsme na tom docela dobře. O to se přičinlivě stará televize. Ale v oblasti pornografie a sexu nám to nějak zaostává. Striptýzové programy televize vysílá až v pozdních nočních hodinách a to už většina dětí a mládeže spí. To je strašný nedostatek. V tom se něco musí udělat. Pokud jde o individuální demoralizování dospělých, tak tam by to ještě ušlo. Počty prostitutek jsme se konečně dostali na špičku Evropy. Potřebujeme však širší záběr, který by zahrnul i mladší část populace! Těch pár desítek vycházejících pornočasopisů to nedokáže zvládnout. Nepomohlo ani to, že náš exsoudruh Kořán se vzdal funkce primátora hlavního města Prahy a obětavě se ujal šéfredaktování českého vydávání časopisu "Playboy". Pořád je to málo, skutečně strašně málo, jak by řekl náš premiér Klaus. Ale teď se to snad konečně pohne. Slavný časopis "Penthouse" začíná od 14. dubna 1994 vycházet česky i v Praze! Tak snad teď s tou demoralizací společnosti v oblasti sexuality a porna poskočíme. Aby se nám náhodou naši občané nechtěli vrátit k nějaké hnusné moralistické četbě. To naše smysluplnost nemůže připustit!" (Poznámka redakce: V tomto případě výraz "smysluplnost" odpovídá výrazu "smyslnost!")

Ano, takto asi myslí někteří naši smysluplní reformátoři společnosti. Vyznačují sametového morálního bahna!

Jaromír Thuina, Praha

HELP WANTED

Potřebujeme ženu, která mluví česky na víkendy - pátek a sobotu. Prague Sausage, 6600 West Cermak Rd. Volejte (708) 795-0250.

Social Service Designee — Group discussion leader. Bohemian Home For the Aged. Must speak both English and Czech or Slovak. Tel. (312) 588-1220.

NABÍDKA PRO KRAJANY
\$250.- za týdenní pronájem chaty pro 5 osob v Krkonoších, ČR. Nádherná poloha - výhled na hory. Informace na adrese: Jaroslav Čeleňák, Gebauerova 1597, 50901 Nová Paka, Czech Republic, Europe.

STORE STAFF

Here's an opportunity to become part of a successful, growing team! White Hen Pantry is currently seeking friendly, enthusiastic people to work full and part-time, all shifts. Qualified applicants must be 21 or older and must speak English. Shift management experience is a definite plus. In return, we offer competitive wages, paid training and opportunity for professional growth. For more information regarding opportunities at our downtown locations, call:

White Hen Pantry

Human Resources Department
(708) 833-3100

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty

6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

ATTENTION BERWYN

★ ★ ★ POSTAL JOBS ★ ★ ★

Start \$11.41/hr. + benefits. For application & info, call 1-(216) 324-5510, Ext. ILD111 7 am to 10 pm 7 days.

Náš písničky nezahynou

Půlhodinku hudby z naší vlasti vysílá Jerry Jiráček na stanici WCEV 1450 AM každou středu a pátek v 8.05 večer.

PRODÁ SE

Woodlawn cemetery, part 23, Southland East Section, 2 lots, very reasonable price. Phone: (708) 795-6574 or 484-6075.

SEZNÁMENÍ

44-letá rozvedená Češka, štíhlá, výška 5 stop, by se ráda seznámila s mužem 40-60 let za účelem sňatku. Tel. (708) 969-5067, Jarmila.

Kde možno koupit HLASATEL:

- **Minařk Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minark II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

PRAHA MANAGEMENT

International Staffing Firm is looking for a manager for its Praha, Czech Republic office. Must be fluent in both Czech and English. Ideal candidate will have an MBA, or equivalent work experience. Excellent compensation package available. Call Danny Bennett in Chicago at (312) 855-0777 or fax resume to (312) 855-1186.

ATTENTION BERWYN

★ ★ ★ POSTAL JOBS ★ ★ ★

Start \$11.41/hr. + benefits. For application & info, call 1-(216) 324-5504 7am to 10pm 7 days.

ATTENTION BERWYN

★ ★ ★ POSTAL JOBS ★ ★ ★

Start \$11.41/hr. + benefits. For application & info, call 1-(216) 324-2102, Ext. IL111 7 am to 10 pm 7 days.

Furniture

MAKE SURE OUR QUALITY SHOWS. FURNITURE REFINISHERS

At Wickes Furniture, we take pride in our products and we want to make sure they always look their best. Today, as a result of continued growth, we seek skilled professionals to repair wood and upholstered pieces in our customers' homes. In return, we can offer:

- ✓ excellent starting pay
- ✓ 401(k) plan
- ✓ medical/dental life insurance

Get the facts right away. Apply in person at:

WICKES FURNITURE DISTRIBUTION CENTER
1100 Lombard Rd.
Lombard, IL 60148
(708) 268-1555

WICKES FURNITURE

The Largest Furniture Retailer in Chicago
Equal Opportunity Employer

P.S./WASHINGTON

a weekly column by U.S. Senator Paul Simon of Illinois

South Africa's "Miracle"

Seldom is world-shaking news good.

But when Nelson Mandela stood to take the oath of office as President of South Africa, that electrified much of the world, for the good.

Almost 10 years ago I made my first trip to South Africa and came away convinced that that nation was headed toward one of the bloodiest civil wars in history, in which millions of people would die. Few then would have disagreed with that analysis.

Significantly, there were voices of reason within South Africa and outside of it, urging a change in policy, but they appeared to be muffled by the much louder voices of the extremists on both sides.

Some religious leaders spoke out; university campuses had a few voices of reason in their midst; the United States and other nations had an economic boycott. But the chance for a real change in policy seemed remote.

Two key people — one white and one black — played a decisive role in "the miracle." F.W. de Klerk became president, someone whom many regarded as a caretaker leader until a more dynamic one emerged. But he startled South Africa and the world by freeing Nelson Mandela after 27 years in prison and by calling for the end of the stifling system of segregation in that country called apartheid.

And Nelson Rolihlahla Mandela, after 27 years in prison, emerged as a dignified man with one amazing, almost unbelievable

trait: not a touch of bitterness. The rest you know.

I had the privilege of being at the inauguration a few days ago, at the request of President Clinton, in a delegation headed by Vice President Al Gore and First Lady Hillary Rodham Clinton. The other senator present was my colleague from Illinois, Carol Moseley-Braun.

Those who predicted violence even at the inauguration saw a dignified ceremony with whites and blacks working together. Among others present for the event were three of the guards who kept Nelson Mandela in prison. He invited them.

Nelson Mandela reached out to everyone, including his predecessor, F.W. de Klerk, asking him to serve as a vice president, which he now does.

The chasm between blacks and whites in South Africa has been greater than in the United States or in any nation. Yet that chasm is now being bridged.

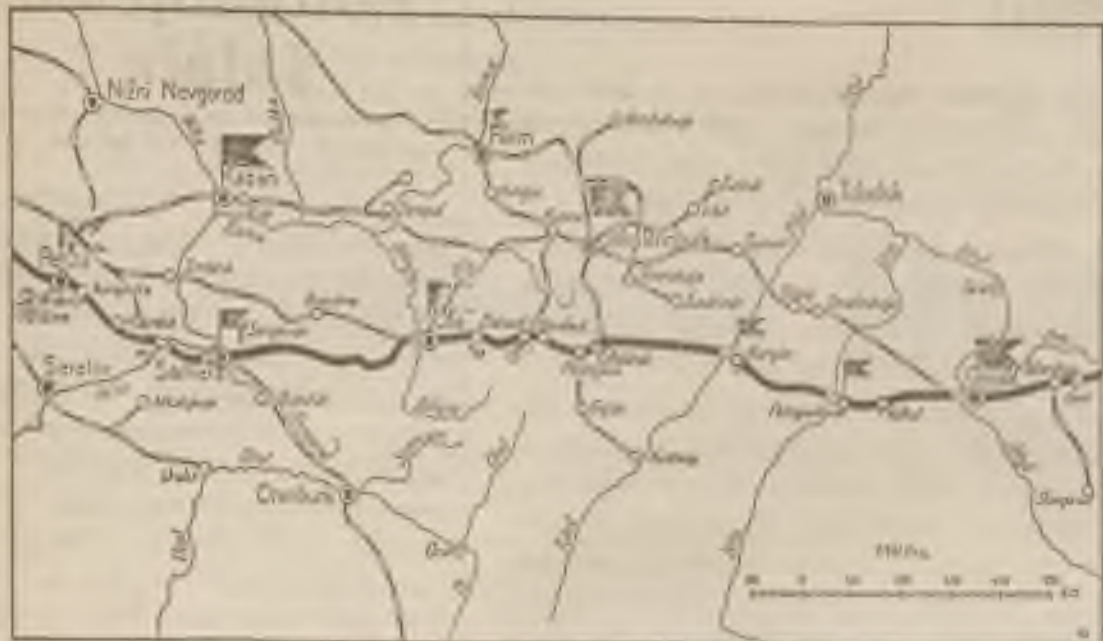
What a great tribute, not only to President Mandela and Vice President de Klerk, but to the people of South Africa.

If in South Africa people can reach across huge barriers to establish a better society, can't it also happen in Bosnia, in Northern Ireland, in Rwanda, in the Middle East — and even in Chicago, Washington, D.C., and New York City?

We should not view the scene in South Africa as something that simply happens in a distant nation, but as the inspiration to all of us to do better, wherever we live.

For Release: May 29 - June 4, 1994
(May Be Used Upon Receipt)
Column Topics: South Africa

Editor's Note: The author is chairman of the U.S. Senate Foreign Relations Subcommittee on African Affairs. Simon, along with Sen. Nancy Landon Kassebaum, R-Kan., authored the bill that repealed the last remaining U.S. economic sanctions imposed on South Africa. President Clinton signed their bill into law on Nov. 23, 1993.

Místa, ve kterých byly
československé oddíly.

Pokračování z min. čísla
Důležitější bolševické posádky.

GENERÁL RUSKÝCH LEGIÍ R. GAJDA

M O J E P A M Ě T I

ČESKOSLOVENSKÁ ANABASE
ZPĚT NA URÁL PROTI BOLŠEVIKŮM
ADMIRÁL KOIČAK

SIBIŘ.

VLÁDA SEDÍ V SEDLE

O podstatných otázkách se nerozhoduje na demonstracích, ale v Parlamentu. To šlo v únoru 1948, ale nejde to 22. března 1994. Taková byla reakce premiéra V. Klause na demonstraci, při které se na Staroměstském náměstí v Praze sešlo na 40 tisíc občanů.

Ti se sešli na výzvu Českomoravské komory odborových svazů, aby upozornili vládu i poslance, že situace zaměstnanců a důchodů se u nás blíží k hranici neúnosnosti. Účastníci schválili výzvu vládě a poslancům parlamentu a zároveň zabránili ministru Vodičkovi, aby z tribuny veřejně k lidu promluvil.

Zdá se však, že naši poslanci i členové vlády žijí v poněkud jiných podmínkách (stejně jako někteří velkopodnikatelé a podnikavci) a hlas lidu neslyší. Aby jeho hlas bylo slyšet, musela svoji solidaritu projevit také polská Solidarita, která dokázala přes noc do Prahy dopravit radiové vozy se zvukovou aparaturou. V ČR se tato technika nedala zajistit. Pravděpodobně je od "Velké sametové" dobře ukryta či přísně obhospodařována některými mocnými ručičkami.

Přidáme-li informaci, že české vysílání Radia Svobodná Evropa se bude stěhovat z Mnichova do Prahy (a dokonce roku 1995 bude sídlit v budově Českého rozhlasu na Vinohradech), dojdeme zajímavých úvah. Stěhování je totiž vynuceno finanční situací v USA a je nutné hledat úsporná opatření. Zbývá zodpovědět otázku, jaký to bude mít další dopad na konto našich pracujících.

Připojíme-li ještě jednu "chybičku" bývalé Pithartovy vlády - totiž, že se neúčastnila jednání v Bruselu k otázce odškodnění lidí zavlčených během druhé světové války do Německa na práci, pak se naši porevoluční politikové o blaho lidu starají vpravdě víc než socialisticky. Komunisté všech zemí, přidejte se k nám.

František Růžička

Ešelon poručíka Husárka jel zatím kupředu a narazil na nepřítele až u stanice Litvinovo, vzdálené asi 183 versty od Novo-Nikolajevska. Útoky pěchoty a jízdních výzvědníků bolševici nevydrželi a ustoupili k Jaškinu, poškozující trať a mosty.

Nikdo netušil, že fronta je už zlomena a že tento malý boj rozhodl osud stanice Tajgy i města Tomsku. Když jsme spravili trať a dojeli do zastávky Chopkino, asi 17 verst před Tajgou, a opravili za několik hodin poškozenou trať, přijeli nám naproti železniční zřízení a pokrokoví socialisté s radostnou zprávou, že Tajga je již osvobozena a že nám naproti jsou již vyslány vlaky.

Když jsme přijeli do Tajgy, čekala nás druhá radostná zvěst od sociálních demokratů i od důstojnické organizace, že Tomsk rovněž jest osvobozen. Brzo potom přijela z Tomsku delegace vůdců protibolševických organizací, právě osvobozených z vězení, a jásot dosáhl vrcholu. Zároveň telegram za telegramem přicházel z Tomsku, aby alespoň část Čechoslováků se mnou přijela do Tomsku, neboť lid prý chce přivítat osvoboditele. (Tomsk leží stranou od hlavní trati. Je to středisko kultury západní Sibíře a má universitu. Sovětská vláda tu nikdy neměla silného postavení.)

V Tomsku hned po první zprávě o převratu v Novo-Nikolajevsku se pokusila důstojnická organizace o převrat, ale pokus ten se skončil naprosto neúspěšně. Než strach sovětu z Čechoslováků byl tak veliký, a naděje na vlastní síly tak malá, že sověť, když dostal zprávu, že se Čechoslováci blíží k blízké Tajze, ve 3 hodiny ráno dne 31. května uprchl na lodi Jermak po řece Tomi na sever, vzav všechny státní peníze a zlato a odevzdav vládu menševikům. Rudí dověděvše se, že sověť utekl, složili zbraně.

Naši radost zakalil jediný telegram prof. Maxy z Moskvy, z kterého vysvítalo, že i v té době, kdy už ovládáme mnohá města na sibiřské dráze a kdy jsme svou důvěru zaplatili krví bratří, zrádně přepadených v Irkutsku a u Marijanovky, není ještě jednoty mezi našim vedením politickým a vojenským. Profesor Maxa telegrafoval vojskům, by přerušila okamžitě boj proti bolševikům, nařizuje, aby hlavní vinníci byli vydáni bolševickým úřadům k potrestání. Mně oznámil, že budu postaven před polní soud. Vzhledem k tehdejší situaci nemohli jsme měnit přijatého rozhodnutí. Tím spíše, že jsme nevěděli, nejedná-li profesor Maxa pod terorem bolševiků. Pokud se jeho telegram týkal mne, odpověděl jsem telegraficky těmito slovy: »Já Vás dočasně neuznávám. Nejste členem vojenského kolegia, které mne zplnomocnilo na sjezdě. Mou povinností je činit všechna opatření, aby bylo naše vojenské postavení zabezpečeno. Přikázal jsem všem oddílům, jež mně byly svěřeny sjezdem, aby příkazu Vašeho nespínily, nýbrž poslouchaly jen příkazů vojenského velitele.« Do Tomsku přijel jsem se svým štábem a 1. setuinou 7. pluku. Dostalo se nám nadšeného uvítání. Pro další boj dostali jsme cennou pomoc: Obdrželi jsme 2 těžké houfnice se 24 náboji a dvě lehká děla s 52 náboji. Až do té doby jsme byli bez děl.

Provéstí spojení s kapitánem Kadlecem bylo přikázáno poručíku Husárkovi. Nepřítel, který ustupoval od Tajgy k Mariinsku, snažil se zadržet náš rychlý postup, aby získal času, dokud bolševici, útočící s obou stran na naše oddíly v Mariinsku, jich nezničí, čímž by se jim otevřela cesta ústupu ke Krasnojarsku. Proti přepadení Anžerských a Sudžanských dolů uhelných zabezpečili se tím, že na několika místech silně poškodili trať, doufajíc, že tak nás zadrží na několik dní. Poručíku Husárkovi se však podařilo dobře organizovanou práci opravit trať za několik hodin a již v noci na 1. června stanice anžerská byla námi obsazena. Ukořistěny tam bohaté sklady vojenské obuvi a oděvu. Jako tomský sověť, tak utekl i sověť z následující veliké stanice, ze Sudžanky, jenže se mu nepodařilo vzít s sebou peníze.

Po poledni dne 1. června došly zprávy, že kapitán Kadlec je od rána v nerovném boji na dvě fronty. Vlaky spěchaly, aby se s ním spojily a aby mu závčas podaly pomocnou ruku. Kapitán Kadlec dobyl Mariinska až ve dvě hodiny odpoledne dne 25. května, vystoupiv na můj příkaz. Odzbrojil na nádraží stojící vlak rudých, kteří jeli na semenovskou frontu, a ukořistil při tom dvě děla. Prvého dne po našem vystoupení použily opět sověty, jako bylo u nás i u kapitána Čehovského, vyjednávací taktiky, při čemž si nejenergičtěji počínal sověť v Krasnojarsku, který žádal bezpodmínečně naše odzbrojení, sice že si je vynutí násilím. Vyjednávání ztroskotalo, jako ztroskotalo vyjednávání s anžerskými a tomskými bolševiky.

Pokračování na str. 12

1. KRÁTKÝ PŘEHLED VZNIKU ČESKOSLOVENSKÉHO VOJSKA V RUSKU.

První útok byl podniknut na kapitána Kadlce ze západu od Anžerských a Sudžanských dolů. Byl však brzo odražen a dělníci odehnáni daleko na západ. Větší nebezpečí hrozilo v tom okamžiku z východu, kde bolševici soustředili již asi 3000 lidí a zřídili zákopy za řekou na vyvýšeninách asi 5 km od města a rozestavěli dělostřelectvo. Avšak ani kapitán Kadlec nešel a připravoval důkladně opevnění, k nimž použil rakouských a německých zajatců. Později měl boj ráz boje o pevnost. Východní oddíly nepřítelovy zahájily střelbu po městě ze 4 děl dne 31. května, kdy i náš prapor na západě napaden bolševickým obrněným vlakem. Pravděpodobně se oba oddíly bolševiků dorozuměly o společné akci.

Postup rudých počal se dne 1. června dopoledne. Nejsilnější útoky podnikány ze západu, kde se bili bolševici anžerští a sudžanští. Boj tu byl zuřivý a po druhém útoku, zradou jednoho českého bolševika, který byl v řadách anžerských bolševiků a který výkřiky »Bratři, nestřílejte, my vám jdeme na pomoc« a máváním červenobílým praporkem v ruce popletl naše vojáky, že nechali bolševiky přijít až na několik kroků k posici, se nepříteli podařilo protrhnouti naši obrannou linii na západě. Naši po krátkém boji rychle ustoupili k městu a zanechali na místě 5 raněných bratří, kteří byli rudými dobiti. Nebezpečí bylo odstraněno jen duchapřítomností kapitána Voronova (Rusa v českých službách), který na rozkaz kapitána Kadlce, ač sám jsa raněn, sebral hrstku nemocných vojáků, všechny kuchaře, důstojnické sluhy a lehce raněné, a s těmito několika vojáky napadl bok nastupujících rudých. Bolševici byli krvavě odrazeni a jejich vůdce — Čech — padl nám raněný do rukou. Zrádce neušel spravedlivému trestu; na rozkaz kapitána Kadlce byl zastřelen ihned po boji, aby se vojáci nad ním nedopustili samosoudu.

Zatím poručík Jančík s 10. rotou na východ od Mariinska odrážel mnohonásobné útoky bolševického obrněného vlaku. Posily nebylo lze odnikud očekávat, neboť necelých 1000 lidí, unavených ustavičnou službou a bděním, bylo do jednoho nadlidsky zaměstnáno na frontě kolem celého města, obrovské na takový počet lidí.

K večeru podařilo se útokem pěchoty a brončevíku — obrněného vlaku — prorazití západní frontu nepřítel, který byl obrácen na útek. Jeho vlak se však brzo srazil s nemocničním vlakem, jedoucím na frontu a s tím ešelonem bolševiků, který ustupoval od Tajgy, hnán poručíkem Husárkem. Tak nastala katastrofa, při níž zahynulo mnoho bolševiků.

Rudí, kteří zůstali na živu, rozběhli se do okolních lesů, jsouce pronásledováni ihned řetězy bratří ze skupiny Husárkovy a s druhé strany řetězy skupiny Kadlcovy. Brzo oba řetězy našich, nevědoucích druh o druhu, s jásotem se spojily a tak byli přemoženi tomšti bolševici právě v poslední chvíli, kdy skupina Kadlcova byla úplně vyčerpána.

PŘÍMĚŘÍ U MARIINSKA. VÝPRAVA NA KOLČUGINO, BARNAUL, SPOJENÍ SE SKUPINOU, OPERUJÍCÍ ZÁPADNĚ OMSKA.

Hned po boji dne 1. června hlásil se u kapitána Kadlce nový bolševický parlamentář, lékař Polák, který na základě plných mocí od Centrosibiře (ústřední bolševické vlády v Irkutsku) a velitele bolševické fronty chtěl projít s delegací do Omska, po případě i dále k sovětu lidových komisařů, aby bylo dosaženo s centrem dohody. Poněvadž oddíl kapitána Kadlce potřeboval oddechu po veliké námaze a poněvadž mne příměří nijak nevázalo západně od Mariinska, ba naopak dávalo mi možnost použití všech volných sil k rozbití bolševických front na západě, rozhodl jsem se uzavřít příměří na marijinské frontě do 10. června do 1. hodiny noční. Delegaci, skládající se z Litkina, Weinbauma a Belenca a doprovázenou americkým plukovníkem Emersonem, propustil jsem do Omska. Tímto příměřím nabyl jsem času a mohl jsem poslati posilu kapitánu Čehovskému proti Omsku a současně přemoci i kolčuginský a barnaulský oddíl bolševický.

Na kolčuginskou odbočku, vedoucí do uhelných dolů ze stanice Jurga, poslal jsem dva vlaky poručíka Šourka, složené z 1 setniny, hudby, z kulometného oddílu a z jízdní čety 7. tatranského pluku a několika desítek Rusů. Poručík Šourek dal se do boje u stanice Arljuku, kde nepřítel v počtu několika set lidí na hlavu porazil. Ztratili jsme 2 mrtvé a několik raněných; sám poručík Šourek byl raněn a odevzdal velení poručíku Moresovi, jenž na druhý den obsadil uhelné doly i stanici Kemerovo na druhé odbočce trati.

Hůře bylo na barnaulské frontě. Barnaulští bolševici dostali značné posily z Bijska, Semipalatinska a z Kuzněcka a připravili si důkladné posice na poloviční cestě z Novo-Nikolajevska do Barnaulu u stanice Čerepanovo. Přední hlídky měli u stanice Berské. Dne 4. června poslal jsem na altajskou dráhu proti Barnaulu výpravu poručíka Husárka, z československých a ruských oddílů, v úhrnné síle asi 600 bodáků. Poručík Husárek poslal dopředu asi 200 Rusů pod velením poručíka Sergějeva, který prošel bez překážky do stanice Jevsino, zatím co Husárek sám musil opravovat most přes řeku Iň u Novo-Nikolajevska.

Po prvé se rudí postavili na odpor u Čerepanova. Dne 5. června oddíl poručíka Husárka po hodinovém boji, když se mu podařilo vpadnouti pravým křídlem do týlu nepřítelova, donutil nepřítel k ústupu do Úst-Falmeňky, 45 km jižněji. Naše ztráty byly 2 mrtví a 2 ranění. Bolševici měli 20 mrtvých kromě těch, které odvezli s sebou. Po boji u Čerepanova odjel jsem sám na omskou frontu a poručík Husárek zdržel se do 8. června u Čerepanova, spravuje trať a stavě spalené železniční mosty, jež na této trati — kromě největších železných — byly vesměs dřevěné.

Potřebujeme šafáře

K. J. T., Heřmanův Městec

Jak prezident, tak i premiér a jeho "spolehlivá" vláda, jsou, jak se ukazuje, přesvědčeni, že bez jejich "rozumu" bychom nemohli žít a dostali se rychle na zcestí. A tak se k občanům naší země chovají podobně, jako se kdysi chovali panští šafáři před zrušením nevolnictví k vesnickým poddaným. Byli-li ti tehdejší šafáři většinou chamtivci hledící jen na svůj prospěch, hrbili-li se před svými pány a nafukovali nad poddanými, ti současní nejsou o nic lepší. Pro ony z dob nevolnictví byla čeština podřadným jazykem, němčili vesele, před panstvem se licoměrně ukláněli a po straně jej vesele okrádali a pro poddané nevolníky měli jen opovržení a lavici nad níž stál dráb s důtkami. Ti dnešní hrbí stejně podlézavě hřbet před každým kdo brebentí jinak než česky a pokud jde o jejich "majetkové obohacování" k tomu lze říci jejich jazykem jen "no comment". Pro občany nezařazené do kasty vybrané "elity" mají jen arogantní pohrdání a nejraději by z nich pomalu vydřeli i duši. Jen ta lavice s drábem zde chybí. Místo ní bylo zavedeno modernější "utahování opasků"!

Potřebujeme takové "šafáře"? Nové zrůdy, vychované tajně komunistickým nismem k obrazu jeho? Uvědomí si konečně někdo ve světě, že nám vládnou již od onoho osudného února roku 1948? To, že občas vymění garnituru, to nic neznamená. Ani to, že se občas přejmenují. Stále jsou to titíž! Item ptám se, patří šafáři k demokracii? Vždyť jsou typickým produktem nevolnického systému. A máme vůbec demokracii, jak prohlašují? Sestavím-li si to vše k sobě, docházím k názoru, že stále ještě máme nevolnictví, protože komunismus v praxi ničím jiným není. Pak je otázkou zda bychom se raději neměli vrátit ke starým tradicím našich národů z dob kdy české stavy rozhodovaly o věcech zemí našich k jejich prospěchu a dovedly si poradit bez cizáků a přistěhovalců. Snad by to bylo lepší.

Mikrotečky...

*Opět ON
Za největší netvory
považuje odbory.
Dost už bylo odborů,
hřímá s vládou spolu.*

*Nicméně
"Nicméně" je módní slovo
hlav, bohatých na olovo.
A kdo navíc ráčkuje,
ten hned způli svaty je*